

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บันดาสาส์น

พล, นิกร, กิมหงวน

บุกแดนเลือดท่วม

ป. อินทรปาติด

ท่ามกลางความร้อนอบอ้าวของบรรยากาศในตอนบ่ายวันหนึ่ง เสียง
กระสุนปืนลูกซองได้ดังก๊วกันขึ้นหนึ่งนัดจากชั้นบนของตัวตึก ทำให้คณะพรรคสี่สหายซึ่งนั่งจับ
กลุ่มสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้นตระหนกตกใจไปตามกัน

คุณหญิงวาดหวีศรีร้องสุดเสียง

"ตายแล้ว อ้ายกรยิงตัวตายแน่ ๆ เมื่อกี้เห็นมันเอาปืนลูกซองออกมาลูป
คลำเล่น อนิจจังทุกขังเอ๊ย โธ - เห็นหน้ากันหลัด ๆ"

ทุกคนต่างวิ่งแข่งกันขึ้นบันไดไปชั้นบน พอขึ้นมาที่เฉลียงหลังตึก คณะ
พรรคสี่สหายก็แลเห็นนิกรกับเจ้าแห้วยืนคุยกันอยู่หน้าห้องเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ในมือขวาของนิกรมี
ปืนลูกซองถืออยู่

"อะไรกันหาเจ้ากร" คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรหลานชายจอมทะเล้นของท่าน
"ที่นี่ไม่ใช่เมืองเท็กซัสไว้ นึกขลังยังงี้ขึ้นมาถึงได้ลองยิงปืนเล่นในบ้าน"

นิกรยิ้มให้พรรคพวกของเขา ก่อนที่จะพูดว่ากระไรนั่นทาก็เล่นงาน
น้องชายจอมทะเล้นของหล่อน

"โตนปานนี้แล้วยังไม่มีความคิด ชอบทำอะไรบ้า ๆ เสมอ ทำให้คนอื่น
พลอยตกอกตกใจไปด้วย"

"ว้า....." นิกรคราง "แก้คำกันซะจริงเชียว ไม่มีอะไรหรือน่าพิงัน ฉัน
ลองซ้อมมือดูเท่านั้น อ้ายแห้วมันคูหมิ่นฝีมือฉัน ฉันก็เลยแสดงให้ดู" พูดจับนิกรก็ชูมือซ้ายขึ้นทุก
คนแลเห็นจิ้งจกตัวหนึ่งอยู่ในมือนิกร "นี่ยังงี้ละ ตูมเดิวซักแห่งก ๆ หล่นลงมาจากผนังตึกเลย"

คุณหญิงวาด และสีนางถอยหลังกรูต้อวี้ดว้ายเสียงลั่น

"อี- อย่าเล่น" ประไพร้องบอกกล่าว

นิกรทำท่าเหมือนกับจะโยนจิ้งจกไปให้พี่สาวของเขา นั่นทาก็โดดเข้า
กอดเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

"ไม่เอานะ อ้ายบ้า โยนทิ้งไป"

นายจอมทะเล้นหันมาทางประกាប់นวลละออ สองนางร้องลั่นพากันวิ่ง
หนีไปจากที่นั่น พลกล่าวห้ามนิกรทันที

"อย่าเล่นยังงี้ นำอายุกร แก่น้ำมันเล่นอะไรอุดริเสมอ"

นิกรยื่นจิ้งจกมาที่หน้าพล

"นี่แน่ะอุดริ"

พลหัวเราะ

"แกนี่กว่าฉันเป็นผู้หญิงรี จะได้กลัวจิ้งจก"

นิกรหัวเราะหึ ๆ หันไปมองคูสีนาง กับคุณหญิงวาดซึ่งกำลังจับกลุ่มกันอยู่ข้างบันได นิกรส่งปืนลูกซองให้เจ้าแห้วแล้วถือจิ้งจกชูหราเดินเข้าไปหา เสียงวิ๊ดว้ายดังขึ้นอีกประกบกับประไพทอดก้นแน่น คุณหญิงวาดยกมือชี้หน้าหลานชายจอมทะเล้นของท่าน

"อายุกร แก่น โยนจิ้งจกใส่พวกฉันละก็คอยดูนะ แม่เอาให้หัวแตกเลย"

นิกรหัวเราะงอหาย

"เกลียดหรือครับ เอ - ผู้หญิงนี่แปลก คนไหนคนนั้นเกลียดจิ้งจกทุกคน ความจริงจิ้งจกเป็นสัตว์เลื้อยคลานขนาดเล็กที่น่ารักน่าเอ็นดูมาก" แล้วนิกรก็ยกจิ้งจกตัวนั้นใส่ปากอมทำหน้าล้อหลอกสีนาง

เสียงอึ ๆ ๆ ดังแซ่ดไปหมด นันทาทำคอกข้อนเหมือนกับจะอาเจียน

"บ้า - เด็กบ้า - อี..... โสโครกอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้" นันทาเอ็ดตะโร

นิกรคายจิ้งจกออกใส่มือเหวี่ยงทิ้งลงไปจากตึกแล้วเดินกลับมาหาคณะพรรคของเขา คุณหญิงวาดชวนสีนางลงไปข้างล่าง ร้องตะโกนเรียกเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ให้ตามท่านลงไปด้วย ที่เฉลียงหลังตึกคงเหลือแต่เพียง 4 สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมน์ ๆ และเจ้าแห้ว ดร. ดิเรกกล่าวถามนิกรอย่างเป็นทางการ

"แกซ้อมมือยิงปืนแกมีแผนการจะเข้าป่าล่าสัตว์หรืออย่างไร"

นิกรสั่นศีรษะ

"เปล่า - ไม่ได้เข้าป่าหรือล่า แต่กันจะเข้าทุ่ง เป็นนักนิยมไพรมามากต่อมากแล้ว ลองเป็นนักนิยมทุ่งดูบ้าง ไปเที่ยวยิงนกกับกันใหม่ละ ขณะนี้นักปากซ่อมชุกชุมมาก นกกระจาบทึบเยอะเยะ หรือจะยิงนกตะกรงก็มีให้ยิง"

เจ้าคุณปัจฉิมน์ ๆ ค่อย ๆ ซ้อนสายตาขึ้นมองคูหน้าลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"เดี๋ยวก็ถิบเข้าให้หรือ นกตะกรมตามท้องนามีที่ไหนวะ"

"อ้าว คุณพ่อไปด้วยมันก็ดีซีครับ"

กิมหงวนแหกปากหัวเราะลั่น

"พุดไปพุดมาก็อดเหน็บแนมคุณอาไม่ได้ อัยกรนี่มันร้ายเหลือเกิน ล้อเลียนกระทั่งพ่อตา รู้อยู่แล้วว่าคนหัวล้านนะใจน้อย ล้อได้ล้อดี"

เจ้าคุณปัจฉิมน์ ๆ ทำตาเขียวกับเสี่ยหงวน

"พอ พอแล้ว ถ้าแกพูดมากกว่านี้แกอาจจะโดนอวัยวะเบื้องต่ำของฉัน"

ดร. ดิเรกยกนิ้วชี้มือขวาขึ้นและริมฝีปากแล้วร้องซัดตามแบบฝรั่งห้ามทุก

คนให้สงบปากเสียง แล้วเขาก็กล่าวถามนิกรต่อไป

"ยูจะไปยิงนกที่ไหน"

นิกรว่า "โน่น - บางพลีนั่น ที่ตำบลหนองงูเห่า"

พล พัชราภรณ์ทำหน้าตื่น

"เฮ้ย พูดเป็นเล่นไปนี่ หนองงูเห่าบางพลีนะมันบ้านเสือต่วน จีนไปยิง
นกแกก็ถูกเสือต่วนจับเอาค่าไถ่เท่านั้นเอง"

นิกรหัวเราะ

"เสือต่วนไม่มีความหมาย และไม่มีความสำคัญสำหรับกันเลย"

"หน้อยแน่" อาเสี่ยอุทาน "ตำรวจยังต้องยกกองไปปราบนี่หว่า ยังงั้นยัง
จับพี่แกไม่ได้ เสือเต่าคนนี่ไม่ใช่เล่นนา"

นิกรว่า "ตำรวจไม่ชำนาญภูมิประเทศเหมือนเสือต่วนนี่โว้ย แล้วก็ตาม
ข่าวเขาสื่อกันว่าเสือต่วนหายตัวได้เสียด้วย"

คราวนี้ทุกคนสนใจกับนิกรทันที

"เออ ชักสนุก" เสี่ยหงวนพูดยิ้ม ๆ "นั่งโว้ยพวกเรานั่งคุยกันที่ม้ายาวนั่น
ดีกว่า ยืนยังงี้แมลงวันตอมขาราคาญ อ้ายแห้วไปเอาเหล้ามาให้ข้าสัก 2 เป๊กเถอะวะ"

"บู๊โธ" เจ้าแห้วคราง "รับประทานแด่คดียังร้อนเปรี้ยวยังจืดอย่าเพิ่ง
รับประทานเลยครับ"

อาเสี่ยทำหน้าที่ชอบกล ยกมือไหว้เจ้าแห้ว

"จริงครับ คุณพ่อพูดถูกแล้ว"

4 สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ เดินเข้าไปนั่งบนม้ายาวตัวเดียวกัน เจ้าแห้ว
วิ่งต๋อหายเข้าไปในห้องกิมหงวน สักครู่ก็ถือแก้วน้ำสีเหลืองวิ่งปุเลง ๆ ออกมาเอามาส่งให้อาเสี่ย
อย่างร้อนรน แล้วทรุดตัวนั่งพับเพียบบนพื้นคอยฟังเรื่องขุนโจรต่วนเจ้าพ่อแห่งบางพลี
สมุทรปราการ

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ กล่าวกับนิกร

"เมื่อก็แก้วน้ำหายตัวได้ แกกุกขึ้นหรือว่าแกได้ยินได้ฟังคนอื่นเขา
เล่าให้แกฟัง"

นิกรชักฉิว

"แล้วกัน คุณพ่อเห็นคนอย่างผมเป็นคนโกหกปกคลุมเสียแล้ว ผมคนไทย
พุทธศาสนิกชนยึดมั่นในศีล 5 นะครับ ปานา, อทินา, มุสา, สุรา, กามะ ผมฟังเทศน์ทุกวันพระ ไม่
เคยสร้างบาปกรรมทำแต่บุญกุศล"

ดร. ดิเรกมองหน้านิกรอย่างสงสัย

"เฮ้ - ยูชักพาล่ามเกินไปเสียแล้ว จิตใจของแกเป็นปกติดีหรือ"

นิกรหัวเราะ แล้วพูดกับเพื่อนเกลอของเขาอย่างเป็นการ

"กัณฑ์กับเจ้าแห้วไว้เรียบร้อยแล้ว พรุ่งนี้กันจะไปหนองงูเห่าที่บางพลี

นายมากคบศิษยานุศิษย์มาหนองงูเห่าเขาจดหมายมาอ้อนวอนขอซื้อที่นาของกันซึ่งติดต่อกับเนื้อที่นาของเขามีอยู่ไร่เศษ กันจะขายให้เขาไร่ละ 1,200 บาท เขาต่อไร่ละพันก็คิดว่าอยากจะขายให้เขาไปเสีย เอาไว้ให้เขาเช่าทำนาก็ไม่ใคร่จะได้ประโยชน์อะไรนัก กันเป็นคนธรรมดาธรรมดาโม คนที่เช่าทำนากันทำได้ได้ผลกันยกค่าเช่ามาให้เขา หลานชายของเสื่อตัวคนคนหนึ่งเป็นผู้เช่ากันทำอยู่ทุกวันนี้ พวกเราไปเที่ยวกับกันไหมล่ะ นึกว่าไปยิงนกกันเล่น"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"แกพูดอยู่หยก ๆ ว่าแกถือศีลห้าเป็นคนธรรมดาธรรมดาโมฟังเทศน์ทุกวัน พระ แต่แล้วก็ชวนพวกเราไปยิงนก"

นิกรหัวเราะ

"ยิงนกพระท่านว่าไม่บาปนี่ครับ"

ทุกคนอดหัวเราะไม่ได้ เสียดหงวนยกมือเชกบาลนิกรเบา ๆ

"แกมันมะกอกสามตะกร้า แกจะไปเที่ยวบางพลีจริง ๆ หรือ"

นิกรพยักหน้า

"เออ กันจะไปขายนา คงจะได้เงินสักแสนบาทเป็นอย่างน้อย ไปด้วยกันไหมล่ะ เราจะได้ไปดูโฉมหน้าเสื่อตัวเจ้าพ่อหนองงูเห่าแห่งบางพลี"

"ไป ไปไว้ย" กิมหงวนตกลงใจทันที ลองเป็นนักนิยมทุ้งกันดูบ้าง เราเที่ยวป่าดงพงไพรกันมาพอแล้ว เที่ยวท้องไร่ท้องนาได้ความสุขดีเหมือนกัน ไปไหมหมอ"

ดร. ดิเรกอมยิ้ม

"โอ.เค. ยิงนกกันชอบมากเพราะไม่มีอันตรายเหมือนกับยิงสัตว์ป่า แต่ว่าเข้าไปเที่ยวในถิ่นเสื่อตัวมันจะปลอดภัยหรือนิกร"

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

"กันรับรองว่า เสื่อตัวไม่ใช่คนโหดร้ายอำมหิตอะไรหรืออก กันเขียนจดหมายไปติดต่อกับนายเต่าหลานชายเสื่อตัวแล้ว นายเต่าตอบจดหมายมาเมื่อสองสามวันนี้เอง เขายินดีต้อนรับพวกเราอย่างดีที่สุด เขาจะแนะนำให้เรารู้จักกับเสื่อตัวผู้เป็นลุง นายเต่าเป็นคนดีมาก เขียมเนื้อเขียมตัวน่าสงสารแต่ชอบฆ่าคน"

พลอดหัวเราะไม่ได้

"แกพูดฟังลำบากเหลือเกินไว้ย"

ดร. ดิเรกเห็นพ้องด้วย กล่าวกับกิมหงวนเบา ๆ

"ไอฟังอ้ายกรพูดไมใครรู้เรื่อง ยูช่วยแปลหน่อยซี"

เสี่ยหงวนแยกเขี้ยว

"แปลหาหอกอะไรเล่า อ้ายกรมันพูดภาษาไทย"

"ภาษาไทยทำไมถึงยังงั้นล่ะ เจียมเนื้อเจียมตัวน่าสงสารแต่ชอบฆ่าคน..."

นายการุณวงศ์อธิบายให้ทราบ

"กันหมายความว่า นายเต่าเป็นคนจริงคนหนึ่ง แต่ไม่ใช่คนเกร ตาม
ธรรมดาเขาเป็นคนสุภาพเรียบร้อย แต่ถ้าใครมาลบหลู่ดูหมิ่น หรือดูหมิ่นเขา นายเต่าก็ใช้วิธียิงทิ้ง
เสี่ยง่าย ๆ กันตั้งใจว่าถ้ากันขายน่า กันจะยกที่นาของกันสัก 10 ไร่ให้นายเต่าฟรี ๆ เพราะนายเต่า
เคยเป็นคนของคุณพ่อกันมาแต่ก่อน"

"อ้อ" พลอุทาน "นี่ก็ออกแล้วโว้ย นายเต่าเด็กบ้านนอกที่คุณลุงเคยเลี้ยง
ไว้ให้ทำสวนที่บ้านถนนเพชรบุรีในสมัยที่เราเป็นเด็กนักเรียนใช่ไหม"

นิกรพยักหน้า

"เออ นั่นแหละ แกรู้จักนี้หว่า ไปนะพล ไปเที่ยวยิงนกกัน เขาออกมาใน
จดหมายว่าพุงนี้ให้เราออกเดินทางโดยรถไฟสายกรุงเทพ ฯ - อยุธยาประเทศ แล้วไปลงรถที่สถานี
หัวตะเข้ นายเต่าจะเอาเรือสำปั้นแจวมาคอยรับที่สถานี หลังจากนั้นเราก็จะเป็นแขกผู้มีเกียรติ
ของเขา"

พลพยักหน้า

"ตกลงโว้ย กันไปด้วยคน หมู่นี้คร่ำเคร่งกับการงานมากไปหน่อย
พักก่อนสมองเสียบ้างจะได้สบายใจ ดีเหมือนกันยิงนกตกปลาเล่น"

นายจอมทะเล้นหันมาทางพ่อตาของเขา

"ว่าไงครับคุณพ่อ ไปกับพวกเราไหมครับ"

"เอา ไปก็ไป พ่อก็อยากเห็นหน้าเสื่อตัวน เขาว่าแกเป็นคนรุ่นราวคราว
เดียวกับพ่อนี้แหละ อายุ 60 กว่าแล้วแต่ยังแข็งแรง ว่าแต่เราปลอดภัยแน่นะ ดีไม่ดีถูกเสื่อตัวนจับ
ละก็อย่าแหย่ไปตามกัน"

"ผมรับรองครับ ผมมีบุญคุณกับนายเต่ามากมาย ให้นำทำฟรีตั้งหลายปี
แล้วที่ได้ข่าวจากการทำนาเสื่อตัวนก็ได้กิน ธรรมดาขุนโจรก็ต้องมีศีลมีสัจย์ ผมคิดกับหลานชายเสื่อ
ตัวนอย่างนั้น เสื่อตัวนจะเล่นงานเราก็ผิดไปละครับ"

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้น

"เล่นงานก็ไม่กลัววะ เสื่อแก่เขี้ยวเล็บคลอนหมดแล้ว ขึ้นยักษ์ทำกันจะได้
รวบตัวเอามาให้ตำรวจเล่นเงินสินบนเสี่ยหมื่นบาทสบาย ๆ"

นิกรทำตาปริบ ๆ มองดูเสี่ยหงวน

"เฮ้ย - แกพูดยังงี้ที่นี้ได้แต่อย่าไปพูดที่บางพลีนา ให้ดินตายเถอะวะ ถ้าแกพูดยังงี้รับรองว่าพวกเราเป็นมีหวังได้มาปนกิจศพแกที่นั่นโดยไม่ต้องสงสัย เสื้อตัวนั้นเป็นจอมโจรที่มีอิทธิพลยิ่งใหญ่มาก แกคิดดูก็แล้วกัน ชาวบางพลีทั้งหมดไม่มีใครยอมบอกเจ้าพนักงานเลยว่าเขารู้จักกับเสื้อตัวนั้น ตำรวจจะไปซักถามอะไรพวกชาวบ้านปฎิเสธไม่รู้ไม่เห็นทั้งนั้น ลูกน้องของเสื้อตัวนั้นเต็มไปทั่วทุกหัวระแหง พอตำรวจลงจากรถไฟเสื้อตัวนั้นก็รู้เสียแล้ว ใครเป็นสายลับตำรวจพอยิ่งทั้งหมด มีคนหลายคนยืนยันกับกันว่า เสื้อตัวนั้นเป็นอินวิสิเบิลแมนคือล่องหนหายตัวได้"

ดร. ดิเรกสัมตาโพลง

"หายตัวได้ ถ้ายังงั้นเสื้อตัวนั้นก็ป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีความรู้ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง"

นิกรสันศิริษะ

"โน - เสื้อตัวนั้นหายตัวได้ด้วยคาถาอาคม ไม่ใช่หายตัวด้วยอำนาจวิทยาศาสตร์ตำรวจยังงี้จะไปเลย เมื่อเร็ว ๆ นี้เองตำรวจล้อมกระท่อมเสื้อตัวนั้นไว้อย่างหนาแน่น ยิงต่อสู้กันสักพักหนึ่ง พอเสียงปืนในกระท่อมเงียบลง ตำรวจทั้งอัศวินอัศวินพลสกรูกันเข้าไปในกระท่อม"

"เสื้อตัวนั้นหายไปแล้ว....." เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดต่อ

"ครับ ล่องหนไปอย่างประหลาดที่สุด ทั้งโสร่งกับเสื้อกองไว้ในกระท่อมตำรวจงไปตามกัน ชาวบางพลีคนหนึ่งซึ่งเข่านามผมทำเหมือนกันสบถสาบานกับผมว่าเสื้อตัวนั้นเหนียวชะมัดฉาดูดี หนักก็เหนียว ง่ายก็เหนียว เรื่องยิงฟันไม่มีกลัวใคร และเรื่องสตาจก็ไม่มีใครยอมจ่ายให้ใครเหมือนกัน"

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน แล้วพลก็ถามขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นการ

"เป็นอันว่าเราจะออกเดินทางพรุ่งนี้เช้าแน่นอนยังงั้นหรือ"

"เออ ก็พรุ่งนี้เช้า" นิกรตอบ "ไปกัน 5 คนด้วยกัน"

เจ้าแห้วคลานเข้ามายกมือเจี๊ยขานิกร

"รับประทานไม่เอาผมไปด้วยหรือครับ"

นายการุณวงศ์มองดูเจ้าแห้วแล้วสันศิริษะ

"ไม่จำเป็น เอ็งอยู่บ้านคอยรับใช้พวกเมีย ๆ ของข้าดีกว่า"

"ว่า....." เจ้าแห้วครว "รับประทานพวกคุณไปไหนผมเคยตามไปด้วยเสมอ รับประทานคราวนี้เกิดพิตยังงั้นขึ้นมาละครับถึงไม่เอาผมไป ขันจอหว่าบั้งซีครับ"

เสี่ยหงวนขยับเท้าจะเตะเจ้าแห้ว แต่เจ้าแห้วไหวทันถอยหลังกรูด

"ภาษาอะไรของมึงวะขันจอหว่า"

เจ้าแห้วห้าวเรา

"รับประทานภาษาจีนกลางครับ" เจ้าแห้วพูดพลางห้าวเราพลาง "แปลว่า
เห็นใจครับ"

ขณะพรรคสี่สหายอดห้าวเราไม่ได้ ดร. คิเรกสงสารเจ้าแห้วก็กล่าวกับ
นิกร

"เอาอ้ายแห้วมัน ไปด้วยก็แล้วกัน อย่างน้อยใช้ให้มันเก็บนกที่เรายังได้"
เจ้าแห้วยิ้มเป็น

"รับประทานยังงั้นซีครับ ผมเป็นข้าที่ซื้อสัตย์รับประทานไปไหนก็ต้อง
ติดสอยห้อยตามทอกแทกโทงเทงไปด้วย รับประทานถ้าผมพบเสื่อต่วนบางทีผมจะสมัครเป็นสมุน
แขนขาของเสื่อต่วน"

พลว่า "ก็เอาซี ถ้าหากว่าแกคิดว่าเนื้อหนังของแกทำด้วยเหล็กป็นตำราวจ
ยังไม่เข้า อ้ายเวรนี่ละ พูคะอะไรไฟดำเสมออยู่ดี ๆ ไม่ชอบอยากเป็นโจร"

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

"รับประทานผมพูดส่งเดชไปยังงั้นเองแหละครับ"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ สั่งงานเจ้าแห้วทันที

"เฮ้ย อ้ายแห้ว เรามีเวลาเตรียมตัวอย่างกระทันหัน ประเดี๋ยวแกจัดทำ
ความสะอาดป็นลูกของของข้าที"

"ครับ - รับประทานทำให้แจ้วเลยครับ ฟอกสบู่เอาแปรงลวดลูกลักสามสี่
ครั้ง"

ท่านเจ้าคุณทำหน้าย่น

"ใครสั่งสอนมึงวะ วิธีทำความสะอาดป็นให้ฟอกสบู่เอาแปรงลวดลู"

เจ้าแห้วทำหน้ากะเรียะระดชอบกล

"รับประทานแล้วทำยังไงล่ะครับ"

"เอาเถอะ ไม่ต้องถามหรือก ถ้าปากนักข้าทำของข้าเองดีกว่า ป็นลูกของ
กระบอกหนึ่งไม่ใช่ราคาสองสามบาท"

ต่อจากนั้น คณะพรรคสี่สหายก็ปรึกษาหารือกันในเรื่องที่จะเดินทางไป
ยังดินแดนของเจ้าพ่อบางพลี เสื่อต่วนจอมโจร

ในที่สุด คณะพรรคสี่สหายรวม 6 คนทั้งเจ้าแห้วก็ได้มาปรากฏขึ้นในท้อง
ทุ่งนาอันเว้งว่างสุดสายตาของตำบลหนองงูเห่าในท้องทุ่งนาอันเว้งว่างสุดสายตา ของตำบลหนอง
งูเห่าในท้องที่ของอำเภอบางพลี แห่งจังหวัดสมุทรปราการในตอนเที่ยงวันรุ่งขึ้น

เรือสำปั้นแจวขนาดใหญ่ลำหนึ่งแจวเอื่อย ๆ มาตามลำคลองเข้าเขตหมู่บ้านหนองงูเห่า แล้วคณะพรรคสี่สหายนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ในเรือ นายเต่าชายกลางคนรูปร่างลำสันตะมัดตะแมงทำหน้าที่แจวท้าย เด็กหญิงอายุประมาณ 12 ปีคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกสาวของนายเต่านั่งพายตอนหัวเรือ นิกรได้แนะนำให้คณะพรรคของเขาให้รู้จักกับนายเต่าแล้ว นายเต่าเป็นคน อหฺยาศัยใจคอดีมาก สุภาพนอบน้อมอย่างที่นิกรว่า นัยน์ตาคูศิวเนื้อดำคล้ำกล้ำมเนื้อขึ้นเป็นมัด ๆ เขารับรองกับคณะพรรคสี่สหายว่าทุกคนจะไม่ได้รับการรบกวนจากเสือด่วนผู้เป็นลุงของเขาเลย เพราะเขาได้พูดกับลุงของเขาเรียบร้อยแล้ว

เมื่อเรือเข้าเขตหมู่บ้าน พวกชาวบ้านก็ยืนดูหัวสลอนสองฟากคลอง ดร. ดิเรกยกมือชี้ไปที่ควายตัวหนึ่งแล้วกล่าวถามพล

"เฮ้ - นั่นสัตว์อะไรวะ รูปร่างคล้าย ๆ ม้าแต่อ้วนกว่า"

นายพัชราภรณ์ก่ลื่นน้ำลายเอือก

"ควายไวย"

กิมหงวนหมั่นไ้สนายแพทย์หนุ่มเต็มทน

"โธ่ - เดี่ยวพ่อถีบตคนน้ำเลย ทำค้ดจจริตไม่รู้จักควายเสียแล้ว"

ดร. ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

"รู้จัก แต่ว่าไอเรียกเป็นภาษาไทยไม่ถูก รู้แต่ว่ามันคือบัพฟาโล่" พุดพลางมองดูควายตัวนั้นซึ่งยืนกินหญ้าอยู่บนตลิ่ง "ควายเมืองไทยตัวเล็กเหลือเกิน"

นิกรพูดต่อ "สู้ควายอินเดียไม่ได้"

"ออไรน์ ออไรน์ ควายอินเดียตัวโตกว่าช้างเมืองไทยเล็กน้อย เขาข้างหนึ่งไม่ต่ำกว่า 2 เมตร ใช้ไถนาก็ได้ ใช้บรรทุกสินค้าเดินทางข้ามทะเลทรายยังได้ อดทนพอกับอูฐ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

"ท่านมหาราชถ้าจะมีควายองค์ละหลาย ๆ ตัว"

นายแพทย์หนุ่มสันสิริชะ

"โน - ควายเป็นสัตว์ชั้นต่ำครับคุณพ่อ ท่านมหาราชในอินเดียนิยมเลี้ยงสิงห์โตกับช้าง โดยเฉพาะท่านมหาราชจักรกุมารเลี้ยงสิงห์โตไว้ถึง 500 ตัว ช้าง 100 เชือก นกกระจอกเทศ 30 ตัว"

ทันใดนั้นเอง มีเสียงโห่ร้องเกรียวกราวดังขึ้นบนฝั่ง ชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งวิ่งออกมาจากละเมาะเล็ก ๆ ทุกคนมีปืนพกปืนเล็กยาว หรือปืนกลมือ เขาเหล่านี้เป็นสมุนของเสือด่วนนั่นเอง

"นั่นตำรวจไซ้ใหม่" ใครคนหนึ่งร้องตะโกนลั่น

คณะพรรคสี่สหายแลเห็นปืนกลมือก็หมอบราบลงกับพื้นเรือทันที นาย
เต่าเตี้อดดาอย่างที่สุดที่สมุนของลุงเบ่งกับแขกผู้มีเกียรติของเขา

"อ้ายจอน" นายเต่าตะโกนถัน "มึงจะยิงเจ้านายของกูเชียวรี ดูหน้ากูก่อน
ซีโวย"

สมุนของเลื่อด่วนลตป็นลงทันที แล้วเจ้าจอนชายฉกรรจ์ที่ถือปืนกลมือก็
ร้องตะโกนมา

"ขอโทษทีพี่เต่า ฉันเข้าใจผิดคิดว่าตำรวจ"

กิมหงวนร้องตะโกนบอกไป

"ตำรวจหัวล้านมีที่ไหนกันวะ ทำไมไม่แหกตาจูเลียให้ดี"

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ เอี่ยมมือรวบผมเสี่ยหงวนกระซอกจหน้าหงาย แล้วยก
ฝ่ามือข้างขวาตบหน้าดังฉาด นายเต่าถันหัวเราะแทบแยแต่ไม่กล้าหัวเราะ ส่วนคณะพรรคสี่สหาย
หัวเราะคิกคักไปตามกัน

อีกสักครู่หนึ่งเรือก็หยุดเทียบปลายสะพานน้ำแห่งหนึ่ง มองขึ้นไปบนบก
มีหมู่บ้านอยู่ประมาณ 20 หลังคาเรือนแวดล้อมด้วยทุ่งนาอันเว้งว่างสุดสายตา ต้นข้าวในนาขึ้นเขียว
ช่อแต่บางแห่งก็เป็นที่น่าว่างเปล่า เพราะข้าวที่หว่านไว้ตายหมดเนื่องจากฝนแล้ง เพราะอเมริกา
ทดลองระเบิดปรมาณูบ่อย ๆ ทำให้ดินฟ้าอากาศแปรปรวนไปหมด

นายเต่ากับลูกสาวของเขาพาคณะพรรคสี่สหายขึ้นจากเรือ ทุกคนหอบ
ข้าวของพะรุงพะรัง มีปืนลูกซองสะพายบ่าคนละกระบอก พวกชาวบ้านร้องตะโกนบอกกล่าว
กันโหวก ๆ

"โวย - มาดูคนบางกอกโวย"

กิมหงวนทำหน้าที่ชอบกล พุดกับพลเบา ๆ

"นี่เขาเห็นพวกเราเป็นสัตว์ประหลาดหรือยังไงกันวะ ถึงได้แห่แหกัน
มาดูเรามากมายอย่างนี้ ชักเคี้อดเสียแล้วพับผ้า"

พลว่า "ก็ช่างเขาปะไรละ เขาเห็นແຕ່งายภาคภูมิเขาก็มาชมบุญบารมี
แคะซี่"

คราวนี้อาเสี่ยยิ้มเป็น ยืดหน้าอกขึ้นในท่าแบ่ง กวาดสายตามองไปรอบ ๆ
แล้วกล่าวถามเจ้าเด็กหนุ่มคนหนึ่ง

"ไฉ - อ้ายหนู ทำทางของข้าสง่างามมากนักเชียวหรือ"

เด็กท่องนาหัวเราะหึ ๆ

"ครับ - ใ้่มากเชียวนาย ผมเห็นนายแล้วขนลุกชูไปหมดทั้งตัวเลย นาย
ถ้าจะมาดูทุกข์สุขของพวกราษฎรตำบลนี้กระมังครับ"

กิมหงวนหัวเราะคิก ถันมาพุดกับดร. ดิเรก

"คนที่นั่นถ้าจะคิดว่าเราเป็นคนใหญ่คนโต อย่างน้อยก็คงเป็น
ผู้แทนราษฎร"

นายเต่าพาคณะพรรคสี่สหายขึ้นไปบนเรือนของเขา ซึ่งเป็นเรือนฝา
กระดานชั้นเดียว เสียงสุนัขเห่าขรมไปหมด พวกเด็ก ๆ โห่ร้องกันเกรียวกราว ทางบ้านนายเต่า
เตรียมการรับรองไว้พร้อมเพรียงแล้ว ภรรยาของนายเต่ารีบออกมาจากครัวไฟ ทрудตัวนั่งของ ๆ ยก
มือไหว้นิกร เจ้าของนาที่หล่อ่นเช่ากับนิกรทำอยู่ทุกวันนี้

"เชิญค่ะ เชิญทุก ๆ คน ดิฉันกับพี่ขอต้อนรับด้วยความยินดี เชิญสิคะ
ดิฉันต้องขอตัวไปทำกับข้าวก่อนค่ะ ประเดี๋ยวจะได้ทานกัน"

คณะพรรคสี่สหายต่างนั่งลงบนเสื่อหน้าระเบียงเรือนข้างนอกชาน ลูก
สาวของนายเต่ารีบจัดน้ำเย็น และบุหรี่ป้อนรับ

"ที่นี่หรือนายเต่า ที่เขาเรียกว่าหนองงูเห่า" กิมหงวนถามยิ้ม

เจ้าของบ้านทำหน้าที่ตาชอบกล

"หนองงูเห่าครับ ไม่ใช่หนองงูเห่า"

"เออ - นั่นแหละ ฉันเรียกผิดไป เขาเรียกว่าหนองงูเห่ายังงั้นระะ"

"ครับ ถูกแล้ว"

ดร. ดิเรกถามขึ้นบ้าง

"บ้านเสื่อตัวนอนอยู่ตรงไหนล่ะ พี่ชาย"

นายเต่าชี้มือไปที่บ้านหลังหนึ่งข้างหน้าโน้น ซึ่งมีสภาพเหมือนกับโรงนา
ทุกคนมองตามสายตาเขา

"หลังนั้นแหละครับ บ้านลุงตัวนอนของผมนะ เมื่อเดือนก่อนลุงตัวนอนปะทะกับ
ตำรวจที่นั่น แต่แล้วลุงก็หนีแหวกวงล้อมไปได้ ยิ่งกันหุดับดับไหม้เหี่ยวครับ"

นายเต่าลุกขึ้นเดินไปในห้อง สักครูก็ยกขวดเหล้า และถ้วยแก้วออกมา
วางลงเบื่องหน้าสี่สหาย

"คุณมาบ้านผม ผมก็ต้องเลี้ยง ส.ร.ถ. เชิญดื่มเหล้า และพักผ่อนตามสบาย
เถอะครับ ผมจะไปช่วยเมียผมทำอาหาร นี่มันก็เที่ยงกว่าแล้ว"

นิกรพูดกับนายเต่าทันที

"ขออะไรเปรี้ยว ๆ หน่อยซีนายเต่า ส้มมะขามเปียกมีไหม"

"มีขอรับ ผมจะไปเอามาให้เดี๋ยวนี้"

นิกรว่า "ถ้าแกงสักถ้วยละก็ขอเตรียมไปเลย"

นายเต่าหัวเราะ

"ได้ครับ ผมสั่งให้เมียผมแกงไก่ตั้งสองตัวไว้ต้อนรับพวกคุณ รอ
ประเดี๋ยวนะครับ" พูจบนายเต่าก็เข้าไปในครัวไฟ

คณะพรรคสี่สหายสนทนากับเจียบ ๆ

"ที่นี่สงบเงียบดีเหมือนกัน" เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พุดยิ้ม ๆ "แต่การคมนาคมไม่สู้จะดีนัก ถ้าไม่อาศัยเรือก็ต้องเดินด้วยเท้า"

นิกรว่า "ประเดี๋ยวกินอาหารกลางวันเรียบร้อยแล้วไปทุ่งกันเถอะพวกเรา"

ดร. ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

"แกปวดก็ไปคนเดียวซิวะ ทำไมจะต้องชวนคนอื่นไปด้วย"

นายจอมทะเล้นสะคุ้งโหยงแล้วหัวเราะ

"ไปเที่ยวทุ่งไวย ไม่ใช่ไปทุ่ง"

"อ้อ" นายแพทย์หนุ่มตรง "โอเข้าใจผิด นึกว่ายูปวดท้องทุ่งจะชวนพวกเราไปทุ่ง โอ.เค. ออกไปเที่ยวทุ่งกันก็ดีเหมือนกัน จะได้ยิงนกเล่น ได้นกปากซ่อมสัก 20 ตัว เอามาทอดกินกับเหล้าเย็นนี่แน่ไปเลย"

นายเต่าถือถาดไม้ใส่ซามแกงเผ็ดไก่ และมะม่วงน้ำปลาหวานเดินผ่าน
นอกชานตรงเข้ามาหาคณะ 4 สหายก้มตัวลงค่อย ๆ วางถาดลงอย่างระมัดระวัง

"เชิญครับ ขอให้ถือว่าเป็นกันเองเถอะครับ"

พลลุกมือนายเต่าไว้

"นั่งคุยกันบ้างซีพี่ชาย"

นายเต่ายกมือไหว้

"ขอบคุณครับ ผมยังยุ่งอยู่ในครัวอีกหลายอย่าง ขอไว้ทานข้าวเสียก่อน
เถอะครับค่อยคุยกับผม" แล้วนายเต่าก็เดินกลับไปที่ครัวไฟ

นิกรล่อ ส.ร.ถ. เข้าไปสามสี่กึ่งก็ชักจะตึงหน้า ใบหน้าแดงระเรื่อเป็นสี
ชมพูอ่อน นายจอมทะเล้นยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มกร๊วแล้วตักแกงไก่ใส่ปาก ทุกคนมองดูนิกรเป็น
ตาเดียว

ดร. ดิเรกกระซิบบอกนิกร

"ห้ามล่อไว้บ้างอ้ายกร นี่ไม่ใช่บ้านของเราไวย อย่าตะกละตะกรามให้
มากนัก"

นิกรชักฉิว

"อะไรตะกละ ตักแกงไก่ห้าที่ซ็อน ๆ เท่านั้นหว่าตะกละ"

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่

"ห้าที่แกงหมดด้วยพอดี"

"อ้าว - เขาไม่ได้ตักมาให้ดื่มนี้หว่า เขตักมาให้กินไวย ทำเป็นขี้ขายหน้า
บางก็เชิญดื่มเหล้าเปล่า ๆ ก็แล้วกัน" พุดจบนิกรก็คว้าซามแก้วลุกขึ้นเดินเข้าไปในครัว เพื่อขอเอา
มาอีก

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สิ้นศีรษะซ้ำ ๆ

"ไม่ไหว - ไม่ไหวโว้ย ไปไหนกับอ้ายกรขายหน้าเขาเหลือเกิน ดูซิฉันเอามาไปขอแกงเขาได้ หน้าด้านเหลือเกิน"

เลียหงวนสะคุ้งโหยงเมื่อแลเห็นเจ้าแห้วหีบขวดเหล้ารินใส่แก้วเปล่า
ใบหนึ่ง

"เฮ้ย ! อ้ายแห้ว แน่ - ชักกำแพงใหญ่แล้ว ใครอนุญาตให้เอ็งกินเหล้าวะ"

เจ้าแห้วหน้าจ้อย

"รับประทานผมไม่เกี่ยวข้องหรือครับ"

อาเลียหัวเราะ

"แกเป็นคนใช้ กินทีหลังนายซีโว้ย"

เจ้าแห้ววางแก้วเหล้าลงอย่างเสียดาย แล้วบ่นพึมพำถอยหลังออกไป

"รับประทาน มากันอย่างนี้ก็น่าจะผ่อนผันกันบ้าง"

นายพัชราภรณ์ยิ้มให้คนใช้แก่นแก้วของเขา

"มา - คุณแห้ว มาทานเหล้ากับผมครับ ขอให้ถือว่าเราเป็นเพื่อนกันเถอะ
ครับ ไม่ต้องเกรงใจ"

เจ้าแห้วยิ้มซัด ๆ สิ้นศีรษะซ้ำ ๆ

"รับประทานช่างเถอะครับ"

"อ้าว - ทำไมละ"

"รับประทานกลัวถูกตีครับ"

พลหัวเราะ ยกมือชี้หน้าเจ้าแห้ว

"ระวังให้ดีนะ หมู่นี้แก่ทะลึ่งไปหน่อย ถูกเตะแล้วจะว่าไม่บอก"

ทันใดนั้นเอง นิกรก็ร้องยี้เกดินออกมาจากครัวไฟ ในมือของเขาถือหม้อ
แกงเผ็ดมาด้วย

ก. เอ๊ย ก. ไก่

เอามาแกงกินมันช่างโอชา

มาถึงหนองงูเห่าเขาต้อนรับ

เลี้ยงดูพร้อมสรรพทั้งเหล้ายา

กระดิ่งทองชกจะเมาด้วยฤทธิ์เหล้าสุรา---

แล้วนิกรก็ถือหม้อแกงไก่เดินเข้ามานั่งรวมกลุ่มกับคณะพรรคของเขา

อาเลียทำตาปริบ ๆ มองดูนายจอมทะเล้น

"เสือกไปยกเอาหม้อแกงเขามาทำไมวะ"

นิกรหัวเราะ

"นายเต่าเขาอนุญาตแล้ว ไม่ต้องอายน่า อย่างน้อยนายเต่าก็เคยเป็นคนใช้
เก่าแก่ของกันมา กินไว้อย่างพวกเรา ตักกินในหม้อเลย"

ไม่มีใครยอมกินแกลงในหม้อนี้ เว้นแต่นิกรคนเดียว อีกสักครู่หนึ่งนายเต่า
กับภรรยา และลูกสาวของเขาก็ช่วยกันยกสำหรับกับข้าวออกมา สองสามีภรรยาต้อนรับขับสู้คณะ
พรรคสี่สหายอย่างเต็มที่ เพราะชาวซึ่งในบุญคุณของนิกรที่จะให้ที่ดินทำนาถึง 10 ไร่

ทั้งของควาของหวานมีมากมายกำยกองจนเหลือเฟือ เจ้าแก้วได้มีโอกาส
ได้ร่วมรับประทานอาหารกับเจ้านายของเขาด้วย

บายวันนั่นเอง

เรือสำปั้นแจวของนายเต่าก็พาคณะพรรคสี่สหายเล่นเอื่อย ๆ มาตามลำ
คลอง สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งอยู่ในเรือคุยกันเอ็ดตะโร เจ้าแก้วทำหน้าที่เป็นกัปตันเรือ
สำปั้นลำนี้ มีเด็กหญิงตุนลูกสาวนายเต่าพายหัว

"เชิญไปเที่ยวกันตามสบายเถอะครับ" นายเต่าบอกกับคณะพรรคสี่สหาย
ก่อนลงเรือ "เอาอีหนูของผมไปด้วยก็เท่ากับพวกคุณเมืองครักษ์อย่างดีคุ้มภัยกันภัย ใคร ๆ ก็รู้ว่า
อีหนูของผมเป็นหลานเสือด่วน ไม่มีใครกล้าทำอะไรพวกคุณหรือครับ พรรคพวกของลุงตุน
เห็นหน้าลูกผมเข้าก็จะรู้ทันทีว่าพวกคุณเป็นแขกของผม"

มันเป็นความจริงตามที่นายเต่าพูด ขณะที่เรือเล่นมาตามคลอง บรรดา
เจ้าหนุ่มลูกทุ่ง และพวกนักเลงอันธพาลทั้งหลาย ตลอดจนพรรคพวกของเสือด่วนต่างพากันมองดู
ชาวพระนครคณะนี้โดยไม่สู้จะพอใจนัก แต่พอแลเห็นลูกสาวของนายเต่าเข้า เขาก็รู้ว่า ชาวพระ
นครกลุ่มนี้เป็นพรรคพวกของนายเต่า

ก็ลลออกไป และลิกเข้าไปตามลำคลอง ห่างจากหมู่บ้านหนองงูเห่ามา
ประมาณ 2 กิโลเมตรเศษ ก็ถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งมีสภาพเช่นเดียวกับตลาดบ้านนอกทั้งหลาย
นิกรคลานขึ้นมานั่งที่หัวเรือ แล้วพูดกับเด็กหญิงรุ่นสาวเจ้าของร่าง
อวบอืด ผิวเนื้อค่อนข้างดำ

"หนู นั่นตลาดไซ้ไหม?"

เด็กหญิงตุนยิ้มอาย ๆ

"ไม่ใช่หรือจ๊ะน้ำ"

"เอ๊ะ ไม่ใช่ตลาด ทำไมถึงมีอะไรขายล่ะหนู"

"โรงบ่อนจ๊ะ ที่นี้มีถั่วโปการพนันสารพัด"

นายจอมทะเล้นก้มลงมองเข้าไปในประทุนเรือ

"เฮ้ - แวะขึ้นที่ขบวนคาสีโนกันเถอะไว้อย่างพวกเรา ผิดนักลองเสี่ยงโชคกันดู

บ้าง"

ทุกคนหันมามองคุณนิกร

"นั่นนะเธอะ บ่อนคาสีโน" อาเสี่ยถาม

"เออ - ยายหนูนี่แกบอก"

คณะพรรคสี่สหายปรึกษากัน แล้วก็เห็นพ้องกันว่าควรจะไป
เที่ยวหาความเพลิดเพลินจากการพนัน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องบอกเจ้าแห้ว

"จุดเรือที่สะพานน้ำข้างหน้าไวย้อัยแห้ว"

เจ้าแห้วได้ยินคำว่าจุดเรือ ก็ถอนหายใจโล่งอก เพราะเขาได้มีเวลา
พักผ่อนบ้าง แจวเรือมาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว เมื่อจนหัวไหล่แทบหลุด เขาวาดหัวเรือเหเข้าเลียบริม
ตลิ่งฝั่งซ้ายทันที แล้วก็จุดหน้าทำน้ำแห่งหนึ่ง

นิกรยกมือจับคางเด็กหนุ่มสาวเป็นเชิงสัพยอกแบบหมาหยอกห่าน

"หนู ขึ้นไปเกี่ยวกับน้ำไหมล่ะ"

ลูกสาวนายเต่าสันศิริชะ

"ขอบคุณจะน้ำ หนูจะอยู่เฝ้าเรือ"

นิกรดึงแก้มเด็กหนุ่มสาวเบา ๆ

"กระจุ่มกระจุ่มน้ำเอ็นดูดีเหมือนกัน หนูอายุเท่าไรจะ"

"สิบสองขวบค่ะ"

"อ้ายกร" พลพูดเสียงขานคาง "อย่าหาเรื่องติดตารางหน่อยเลยวะ แกจะ
เป็นอ้ายตาลยอดด้วนหรือยัง"

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ

"เปล่าน่า คราวลูกคราวหลานใครจะไปทำลง แฮะ แฮะ เนื้อแน่นดี
เหมือนกัน ยังงี้ได้ไปอยู่กรุงเทพ ๆ เอาไว้วันใดให้กันก็พอจะแก้เมื่อยขบได้บ้าง" แล้วเขาก็หันมา
ทางเด็กหนุ่มสาว "หนู ไปบางกอกกับน้ำไหมล่ะ"

"เฮ้ย" เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตวาดเว็ด "อ้ายเวรนี่ชื่อกือเป็นเหมือนกันแฮะ
อย่างะไวย้ เดี่ยวจะโดนลูกตะกั่วทำให้พวกเราเดือดร้อนไปด้วย"

นิกรหัวเราะ ครั้นแล้วคณะพรรคสี่สหายก็พากันขึ้นจากเรือทิ้งให้
เด็กหญิงตุนเฝ้าเรือตามลำพัง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินนำหน้าพาสี่สหายกับเจ้าแห้วตรงเข้าไปใน
หมู่บ้านนั้น

ที่เรือนโรงแห่งหนึ่ง ปลุกแบบโรงนาขนาดใหญ่หลังคามุงจาก ขนาด
เท่ากับโรงภาพยนตร์ในกรุงเทพ ๆ พวกนักเลงการพนันไม่ต่ำกว่าร้อยคน กำลังเสียงโหจกจากการ
พนันกันอย่างหน้าดำคร่ำเครียด เสียงจ๊อกแจ้กจอบแจดดังลั่นไปหมดจนฟังไม่ได้ศัพท์

เมื่อคณะพรรคสี่สหายเข้ามาในบ่อนการพนันเถื่อนแห่งนี้ ใครต่อใครก็พากันมองดูเป็นตาเดียว ชาวพระนครกลุ่มนี้เดินเข้ามาหยุดยืนหน้าวงน้ำเต้าปูปลา ซึ่งชายชรารูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งเป็นเจ้าของ

"เชิญครับ เชิญลองเสี่ยงโชคดูสิครับ" เจ้ามือกล่าวกับสี่สหายด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

กิมหงวนยกมือเท้าสะเอว มองดูกระดานน้ำเต้าปูปลาแล้วกล่าวถาม
"อันเท่าไรหลุง"

"ไม่อันหรือครับ คุณแทงเท่าไรผมก็มีใช้"

อาเสียพยักหน้า

"ยังงั้นล่อมา ฉันจะแทง"

เจ้ามือยิ้มเป็น เขาวางลูกน้ำเต้าปูปลาสามลูกซึ่งมีรูปลักษณะเหมือนลูกเต๋าแต่ใหญ่กว่าหลายเท่าลงบนตะแกรงเล็ก ๆ มือซ้ายถือฝ่าชีคอยครอบ เจ้ามือเขย่าตะแกรงเบา ๆ แล้วยกฝ่าชีปิด

"เชิญครับ เชิญแทง"

เสียงหวนวางธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งลงบนช่องกึ่ง เจ้ามือใบหน้าแดงระเรื่อเพราะความดีใจ แต่แล้วนิกรก็เอื้อมมือหยิบธนบัตรของกิมหงวนปึกนั้นไปไว้ที่ช่องปูทะเล เจ้ามือแสดงความไม่พอใจทันที

"ไม่แปลกนี่หลุง ถ้าออกกึ่งฉันก็จะใช้เงินให้เพื่อนของฉัน เปิดเถอะคุณลุง ฉันรู้ว่าตานี้ออกปูทะเลเด็ดขาด"

เจ้ามือโงงอย่างหน้าด้าน

"ไม่เปิดครับ บ่อนนี้ห้ามเล่นยก"

"อ๊ะ - ยังงี้ก็โงงกันนะซีหลุง"

"อ้อ เมื่อคุณว่าโงงผมก็รับว่าโงงละ จะเอาอย่างไรก็เอากัน ที่นี่มันหนองงูเห่านะครับ ไม่ใช่บางกอก"

พล พัทธาภรณ์ทนนิ่งฟังต่อไปไม่ได้ จึงยกมือชี้หน้าเจ้ามือน้ำเต้า

"ลุง - ลุงควรจะทำใจให้เป็นนักเลงบ้าง เล่นโงงกันอย่างนี้ก็ต้องมีเรื่องกันเท่านั้นแหละ"

เจ้ามือน้ำเต้าหัวเราะ

"ยังงั้นเถอะ ได้ซีคุณ เฮ้ย เอาไว้วพวกเรานุกเลย"

ชายฉกรรจ์ปราดเข้ามาเล่นงานคณะพรรคสี่สหาย นิกรใช้ความว่องไวคว้าธนบัตรบนกระดานส่งให้เสียงหวนทันที

"เอามัน พวกเรา" อาเสี่ยตะโกนลั่น "บ่อนเฮงชวยนี้หว่า มา - เรียงหน้าเข้ามา สีเสี่ยจะล้างทุ่งให้เรียบคราวนี้ ไม่นานไม่บุกมาเที่ยวจนถึงหนองงูเห่าหรือเพื่อน"

เจ้าหนุ่มลูกทุ่งคนหนึ่งประกาศก้อง

"เราจะให้นักเลงต่างถิ่นลูบคมเราก็ตัดไปละ เอาตะลุมบอนเลยพวกเรา"

ครั้นแล้ว การปะทะกันอย่างดุเดือดก็เกิดขึ้นทันที ชายฉกรรจ์แห่งทุ่งหนองงูเห่าไม่ต่ำกว่า 20 คน ตรงเข้าประจัญบานคณะพรรคสี่สหาย หมัดขวาของพลกระแทกหน้าอ้ายหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่ง เซลลาออกไปเหมือนกับนกปีกหัก แต่แล้วเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็ถูกใครคนหนึ่งชกคว่ำไปเหมือนกัน กิมหงวนกับ ดร. ดิเรกดึงแว่นตาออกเก็บเสียก่อน คณะพรรคสี่สหายถูกกลุ่มรวมแตกกระจายไปคนละทาง ทุกคนต้องช่วยตัวเองต่อสู้กับศัตรูซึ่งมีจำนวนมากว่าหลายเท่า นิกรแผ่นดินฟ้าขึ้นไปยืนบนร้านการพนัน ยกขันเงินไปใหญ่ซึ่งมีเงินของเจ้ามือใส่อยู่ในขันเกือบเต็มทุ่มโครมไปกลางห้อง ธนบัตรต่าง ๆ กระจายเกลื่อนกลาด พวกเจ้าหนุ่มนักเลงยุติการต่อสู้ทันที แย่งกันเก็บธนบัตร คราวนี้คณะพรรคสี่สหายก็เลือกเตะกระโถงกางผงะหงายไปที่ละคนสองคนอย่างสบายใจ กว่าพรรคพวกเจ้ามือจะรู้ว่าหลงกลนิกรก็ถูกเตะสลบเหมือดไปหลายคนแล้ว

เจ้ามือโมโหจนตัวสั่น ชักมีดออกมาปราดเข้าแทงนิกร นายจอมทะเล้นหลบฉากคว้าข้อมือไว้ได้ เจ้าแห้ววิ่งเข้ามาช่วยนิกรขวิดเหล่าไบหนึ่งแผ่นบาลเจ้ามือ น้ำเต้าปูปลาเต็มรัก แล้วถีบเปรี้ยงเข้าให้ยังผลให้นักเลงนั่งพับเพียบทันที

เจ้าหนุ่มลูกทุ่งหนุ่มเนืองกันเข้ามาอีก สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วเข้าร่วมกลุ่มกันได้แล้ว ต่างหันหลังเข้าหากันต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต กิมหงวนยกเท้าเตะอ้ายหนุ่มหย็องกรอดคนหนึ่งถูกหน้าอกพอดิ เจ้าหมอนั่นลงไปนอนมึมมิมไม่มีโอกาสลุกขึ้นมาได้อีก ดร. ดิเรกหลับหูหลับตาชกแบบเหวี่ยงแห เขามองไม่เห็นศัตรูของเขาเลยเพราะถอดแว่นตาออกเก็บเสียแล้ว ถึงกระนั้นหมัดหลงของนายแพทย์หนุ่มก็สามารถน็อกเอาต์พรรคพวกของเจ้ามือคนหนึ่งคว่ำไป

เสียงตึงตัง โครมครามเสียงโตะเก้าอี้ล้มระเนระนาด เสียงร้องคำกันดังอยู่ตลอดเวลา ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องต่างพากันยื่นดูการต่อสู้อย่างสนุกสนาน เสียงหวนใช้ชีวิตต่อสู้ทั้งแบบมวยจีนมวยไทย เขาเลี่ยเจ้าหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งลงไปนั่งของ ๆ จุกแอัด ๆ ยกมือกุมท้องเวลาผ่านไป คณะพรรคสี่สหายของเราก็ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบยิ่งขึ้น ทุกคนถูกชกหน้าตาขยับเขินไปตามกัน

ทันใดนั้นเอง เสียงปืนกลมือก็ดังคำรามขึ้นหนึ่งชุดภายในโรงบ่อนนี้ ทำให้การต่อสู้ยุติลงทันที

"หยุด! หยุดไว้ย" เสียงห้าว ๆ ของใครคนหนึ่งร้องตวาดขึ้น

คณะพรรคสี่สหายหันควับมาทางประตูโรงบ่อน ต่างแลเห็นชายฉกรรจ์ ผู้สูงอายุคนหนึ่งยืนเด่นอยู่หน้าประตู ชายผู้นี้สูงขนาดเสี้ยวหงวนแต่ใหญ่โตล่ำสันกว่า ใบหน้าเหี่ยม เกรียมสีริษะเล็กน้อยตาโปน ในมือถือปืนกลมือแบบที่อมสัน เขาแต่งกายแบบกสิกร มีผ้าขาวม้า คาดเอว

"เสือด่วน" ดร. ดิเรกซึ่งสวนแว่นตาเรียบร้อยแล้วกระซิบบอกพลเบา ๆ ความเข้าใจของนายแพทย์หนุ่มถูกต้องแล้ว ชายผู้สูงอายุผู้นี้คือเสือด่วน เจ้าพ่อแห่งหนองงูเห่า ผู้ควบคุมบ่อนการพนันเถื่อนแห่งนี้ เขาเพิ่งมาจากบ้านเมียน้อยของเขา ซึ่งใครคนหนึ่งวิ่งไปบอกให้ทราบว่า ชาวพระนครกลุ่มหนึ่งกำลังปะทะกับนักเลงที่นี่

เจ้าพ่อบางพลี เดินเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าสี่สหาย กล่าวถามอย่างสุภาพ ตามวิสัยของขุนโจรที่ดี

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับคุณ ผมคือเสือด่วนผู้ควบคุมบ่อนการพนัน แห่งนี้"

นิกรกับเจ้าแห้วหน้าถอดสีทันที โดยเฉพาะเจ้าแห้วถึงกับแข่งขาสันพับ ๆ เพราะความกลัว

"เสือด่วน....." พลอุทาน

จอมโจรก็มิสรีษะเล็กน้อย

"ครับผมเอง เล่าเรื่องให้ผมฟังหน่อยเถอะครับ ทำไมพวกคุณจึงเกิด ปะทะกับเด็ก ๆ ของผม"

นิกรพูดขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ

"เอาซึ่งก็แล้วกันครับ ลุงต่วน พวกผมยอมรับผิดชอบ และยินดีขอโทษพวก คุณลุง"

เสือด่วนยิ้มเล็กน้อย

"อย่าเกรงกลัวผมเลยครับ ถึงผมเป็นโจรก็มีศีลธรรม และความยุติธรรม ประจำใจ เล่าเรื่องให้ผมฟังเถอะครับ ถ้าพวกผมผิดผมจะจัดการให้ แต่ถ้าพวกคุณเป็นฝ่ายผิด ผมก็จะจัดการเช่นเดียวกัน"

นายจอมทะเล้นเดินเข้ามาหาขุนโจร และมองดูอย่างประจบ

"แอะ แอะ สวัสดิ์ครับลุงต่วน เรื่องมันเป็นยังงี้ เพื่อนผมคนนี่เล่นน้ำเต้า ปลูกปลา ซึ่งตาลุงคนนั้นเป็นเจ้าของ"

"แล้วยังไงครับ"

"เพื่อนผมแทงกั้งในราวพันบาท ผมยกไปแทงปลูกทะเลเจ้ามือไม่ยอมเปิด บอกว่าที่นี่เล่นอีกไม่ได้ เลียงกันไปเลียงกันมาร้องเสี่ยะพะบอกพรรคพวกเล่นงานพวกผม เราก็ จำเป็นต้องต่อสู้ป้องกันตัว"

เสื่อตัวหันควับมาทางเจ้ามือน้ำเต้า

"อ้ายหอม มึงห้ามเขยัก และไม่ยอมเปิดน้ำเต้าเป็นความจริงหรือ"

ทิดหอมหน้าสลดทันที

"ถูกแล้ว พี่ต่วน"

"แล้วมึงบอกพวกเราให้เล่นงานเขาจริงไหม?"

"จริงจ๊ะ" ทิดหอมพูดเสียงอ่อย

เท้าขวาของจอมโจรยกขึ้นถีบหน้าอกเจ้ามือน้ำเต้าปูปลาเซถลาออกไปชน

โต๊ะตัวหนึ่งตั้งโครม

"ฮืม เดี่ยวพ่อยิงทิ้งเสียหรือก มึงโกงเขาอย่างหน้าด้าน ๆ นี้หว่า"

นิกรได้ทีก็เลยจีแพะไล่

"ตอนแรกผมพูดกับเขาคี ๆ ครับ ลุงต่วน ผมบอกเขาว่าถ้าไม่ยอมเปิด

น้ำเต้าปูปลาผมจะไปฟ้องลุงต่วน เขาบอกว่าเขาไม่กลัว ลุงต่วนมาเขาจะชกหน้าลุงครับ"

จอมโจรสะดุ้งเฮือก

"อ้ายหอม มึงกำแหงยังงี้เชียวเรอะ"

ทิดหอมเหินวาบไปหมดทั้งตัว

"อ้อยปู่โธ่ ให้ฉันรากลือตกลงแดงตายซีเฮ้อ! ถ้ามใคร ๆ คูก็ได้ว่าฉัน

พูดยังงี้หรือเปล่า มีอย่างไหนฉันจะกล้าดูหมิ่นพี่ต่วน"

นิกรค้อนปะหลังปะเหลือก

"พูดแล้วยังจะว่าไม่ได้พูดอีก"

เจ้าพ่อบางพลียิ้มให้คณะพรรคสี่สหาย

"เอาละครับ ขอให้เลิกแล้วต่อกันไปเถอะ ผมรับรองว่าจะไม่มีเหตุการณ์

ร้ายแรงอะไรเกิดขึ้นแก่พวกคุณอีก ประทานโทษ พวกคุณถ้าจะเป็นนักเลงการพนันมาจาก

กรุงเทพ ๆ กระจมิง"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พูดกับจอมโจรโดยดี

"เปล่า - เราไม่ใช่ นักเลงการพนันหรือเสื่อตัว เราล้วนแต่เป็นนักธุรกิจ

ด้วยกันทั้งนั้น เรามาเที่ยวนะ"

"อ้อ - แล้วมาพักอยู่กับใครล่ะครับ"

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

"พักอยู่ที่บ้านหลานชายนายต่วนนั่นแหละ"

ขุนโจรลืมหูลง

"พักอยู่ที่บ้านทิดเต้าหรือครับ ตายละ อ้ายเต้ามันต้องต่อว่าผมมากมายถ้า

มันทราบว่เด็ก ๆ ของผมเล่นงานพวกคุณ แหม - อ้ายพวกเปรตนี้ประเดี้ยวพ่อยิงตายห้าหมดเลย

ทำให้กูเสียผู้ใหญ่คราวนี้เอง เจ้าเต่าอุตสาห์มาพูดขอร้องให้พวกคุณ ๆ เหล่านี้ได้รับความปลอดภัย
อายหอมทำกูได้"

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้น

"ยังงี้ต้องเปลี่ยนชื่อเป็นอายเหม็น อะไร - แก่แล้วยังจะชอบบู๊อีก เล่นก็
โง่งอย่างหน้าด้าน ๆ โธ่ - เดียวบอกให้ลุงต่วนยิงทิ้งเสียเลย"

เสื่อต่วนหันมายิ้มกับอายเสีย

"อภัยให้พวกนี้เถอะครับ นึกว่าเห็นแก่ผม"

พลว่า "ไม่เป็นไรคุณลุง นิดหน่อยขอกินกินมากกว่านี้ ความจริงพวกผม
ไม่ใช่หนักเลงหรือนักบู๊หรือ" แล้วพลก็พยักหน้ากับพรรคพวกของเขา "กลับกันเถอะไว้วพวกเรา"

ขุนโจรแห่งบางพลีกล่าวถามขึ้น

"คุณจะกลับที่พักหรือครับ"

"ครับ"

"ถ้างั้นผมจะไปส่งคุณเอง เพื่อความปลอดภัย และเพื่อให้ใคร ๆ ได้เห็น
ผมไปกับคุณ ต่อไปคุณจะได้เที่ยวบางพลีอย่างสบาย รับรองว่าไม่มีใครกล้าเบ่งกับพวกคุณอีกละครับ"

กิมหงวนยิ้มเป็น

"ไปซีครับ คุณลุง เออเนาะ ผมตื่นตื่นเหลือเกินที่ผมได้เห็นหน้าลุงต่วน
คุณลุงเป็นเสื่อเต่าที่มีเขี้ยวเล็บอันแหลมคมน่านับถือ"

เสื่อต่วนหัวเราะ

"อย่าขอยอมเลยครับ เสื่อนะบันปลายของมันถ้าไม่ถูกตำรวจยิงตาย ก็ต้อง
ติดคุกตลอดชีวิต ทุกวันนี้ไม่ใช่ที่ผมสุขสบาย ผมต้องคอยหลบหนีเจ้าพนักงานตลอดเวลากินนอน
ไม่เป็นที่ ลำบากแทบเลือดตากระเด็น ไปซีครับ ผมจะไปคุยกับพวกคุณที่บ้านเจ้าเต่าหลานชาย
ผม"

นิกรว่า "เอางี้ดีไหมครับลุงต่วน ลุงหาเรื่อนั่งไปอีกลำหนึ่ง หรือมาขลุ
งก็เดินเลียบริมคลองตามเรือพวกเราไป"

"ทำไมล่ะครับ"

นิกรหัวเราะ

"ผมกลัวว่า ถ้าเกิดเคราะห์ห้ามยามร้ายเจอเอาตำรวจเข้า พวกผมก็จะ
พลอยถูกยิงพรุนมองแห่งไปตามกันเท่านั้น ตำรวจเขาไม่รู้ก็ต้องเข้าใจว่าพวกเราเป็นสมัครพรรค
พวกของคุณลุง"

ดร. ดิเรกเห็นพ้องด้วย

"ออไรน์ ออไรน์ ไปเรือลำเดียวกันน่าจะเกลียดหน่อย"

เสื่อเต่าหัวเราะก๊าก

"ตำรวจนะหรือคุณ ยังไม่ทันจะมาถึงหนองงูเห่าผมก็ทราบแล้ว หูตาของ
ผมรากับสับประรด ม่ายยังงั้นผมก็ถูกจับ หรือถูกยิงตายไปนานแล้ว"

กิมหงวนมองคุณโจรด้วยความพอใจ

"เอา - ถ้ายังงั้น ไปด้วยกันคุณลุง"

คณะพรรคสี่สหายพากันเดินออกไปจากโรงบ่อน โดยมีเสื่อต่วนทำหน้าที่
เป็นผู้คุ้มกัน เมื่อมาถึงริมคลองใหญ่ เสื่อต่วนก็ร้องทักทายหลานสาวของเขาซึ่งเป็นลูกของนายเต่า
แล้วทุกคนก็ลงมาในเรือ เจ้าแห้วทำหน้าที่เป็นกัปตันตามเคย เรือสำปั้นประทุนแจวออกกลางคลอง
กลับลำล่องไปตามน้ำ เสื่อต่วนได้สนทนาปราศรัยกับคณะพรรคสี่สหายเป็นอย่างดี นิกรแนะนำให้
คุณโจรรู้จักกับคณะพรรคของเขาเป็นรายตัวไปตลอดจนกระทั่งเจ้าแห้ว ผู้บังคับการเรือจ้างลำนี้

"คุณลุงรู้หรือเปล่า ทางกรเขาสั่งห้ามไม่ให้เรียกคุณลุง และพวกเสื่ออื่น
ว่าเป็นเสื่อแล้ว เพราะกลัวประชาชนจะเอาเยี่ยงอย่าง เห็นว่าโก๊เก้เป็นผู้ที่มีความสำคัญมากกว่า
ผู้ร้ายธรรมดา" พลพูดกับเสื่อเต่าอย่างกันเอง

เสื่อต่วนอมยิ้ม

"คนเรามันจะดีชั่วอยู่ที่สันดานของมันหรือครับคุณ ไม่มีมนุษย์คนไหน
ที่มันอยากเป็นอายเสื่อหรือครับ ผมเคยอ่านหนังสือพิมพ์เหมือนกัน บทความของหนังสือพิมพ์
ฉบับหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ เขาแนะนำให้ทางการ และประชาชนเรียกผู้ร้ายชั้นเสื่อว่าหมา หรือเหยี้ยซึ่ง
เป็นสัตว์ต่ำช้า"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้าช้า ๆ

"เรียกกันยังงี้ก็แรงไปหน่อย"

เสื่อเต่าลืมหูลืมตาโพลง

"แต่เจ้าคุณเชื่อผมเถอะครับ ถ้าเรียกผู้ร้ายชั้นเสื่อเป็นหมา หรือเหยี้ย
จำนวนผู้ร้ายชั้นหมา หรือเหยี้ยจะเกิดขึ้นเป็นทวีคูณทีเดียว"

"อ้าว" เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อุทานเสียงหัวเราะ "ไฉนเป็นยังงั้นล่ะ"

คุณโจรแห่งบางพลีหัวเราะ

"ได้เท่าคิดคุณก็แล้วกันครับ ผู้ร้ายชั้นเสื่อน่ะตำรวจอยากปราบมาก เพราะ
ได้ชื่อเสียงความดีความชอบ ตำรวจคนไหนปราบเสื่อได้หนังสือพิมพ์ก็ลงข่าวพาดหัวอย่าง
กรีกโครม สมมติว่าร้อยตำรวจโทสมศักดิ์ยิงเสื่อฟ่องตาย หนังสือพิมพ์ก็จะพิมพ์พาดหัวว่า อัศวิน
สมศักดิ์ปะทะกับเสื่อร้ายอย่างทรหด แต่ถ้าเปลี่ยนคำว่าเสื่อเป็นหมา หรือเหยี้ย หนังสือพิมพ์ก็จะ
พาดหัวว่าอัศวินสมศักดิ์ไล่กับเหยี้ยอย่างดุเดือด ได้เท่าลองตรองดู ร้อยตำรวจโทสมศักดิ์จะเอาหน้า
ไปไว้ที่ไหน"

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะครืน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือขึ้นตบว่าเสื่อต่วน

"จริง นายด่วนพูดมีเหตุผลน่าฟังมากทีเดียว ฉันคิดว่าเสื่อก็ต้องเป็นเสื่อ เปลี่ยนเป็นอื่นไม่ได้แน่"

"ก็นั่นนะสิครับได้เท่า จีนเรียกเสื่อเป็นหมา หรือหี้อยู่ ตำรวจก็ไม่มีการเต็มใจจับ พวกผมก็สบายไปเลย ตำรวจจะจับเขาก็กลัวหนังสือพิมพ์ลงว่าเขาจับหี้อยู่ หรือสู้กับหี้อยู่ การป้องกันไม่ให้คนเป็นโจรเป็นเสื่ออยู่ที่การศึกษาครับได้เท่า ถ้ารัฐบาลช่วยเหลือคนจนให้ได้รับการศึกษาเพียงชั้นมัธยมบริบูรณ์เท่านั้น อาชญากรก็จะหมดไป เพราะคนที่มีการศึกษาดี ย่อมมีงานอาชีพที่สบายทำ มีรายได้พอเพียงเลี้ยงตัว เมื่อไม่เดือดร้อนไม่อดอยาก คนเราใครจะประพฤติทุจริตผิดกฎหมายล่ะครับ"

พลพอใจในคำพูดของขุนโจรผู้นี้มาก

"ลุงด่วนพูดน่าฟังมากทีเดียว การศึกษาคำคัญกว่าอย่างอื่น ทรายใดที่ลูกคนจนไม่มีโอกาสได้รับการศึกษา หรือได้รับเพียงเล็กน้อย โจรผู้ร้ายมันก็มากขึ้น ความหิวทำให้มนุษย์ต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมาซื้ออาหารกิน"

"ถูกแล้ว ผมเองไม่ใช่ว่าอยากเป็นโจร เพราะอยากจะให้คนเขาเรียกฮ้ายเสื่อ หรือขุนโจร หลวงโจร พระโจร เจ้าคุณโจรอะไรเหล่านี้ ผมไม่มีความรู้พอที่สมัครผู้แทนราษฎรกับเขาได้ ก.ข. ก็แทบไม่กระดิกหู เมื่อปากท้องมันหิวผมก็ปล้นมันกิน"

ดร. ดิเรกยิ้มให้เสื่อเฒ่า

"คุณลุงก็แก่แล้ว ก่อกรรมทำเข็ญมามากแล้ว เลิกเป็นโจรยอมเข้าหาเจ้าพนักงานเสียดีไม่ดีหรือครับ"

ใบหน้าของเสื่อด่วนเศร้าลงทันที

"เรื่องนี้ผมกำลังคิดอยู่เหมือนกันแหละครับ ผมอาจจะมอบตัวให้ตำรวจเพื่อขอต่อสู้อีกในไม่ช้าก็ได้ คนที่โง่ ๆ อยากรจะเป็นเสื่อเขามักจะวาดภาพความเป็นเสื่อของเขาอย่างสวยงาม มีอิทธิพลใหญ่ยิ่งกว่าใคร ๆ ก็เกรงกลัว มีเงินจับจ่ายใช้สอยอย่างฟุ่มเฟือย มีความสมบูรณ์พูนสุขในท่ามกลางสมุนโจรของเขา คนที่อยากเป็นเสื่อ หรือขุนโจรก็มักจะเข้าใจอย่างโง่ ๆ เช่นนี้ครับ พอมาเป็นเสื่อเข้าจริง ๆ เขาก็ต้องน้ำตาเซ็ดหัวเข่าเหมือนอย่างผม ต้องเที่ยวหนีซุกซ่อนตัวกลัวภัยจากเจ้าพนักงาน อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ไม่ได้นานต้องพลัดพรากจากถิ่นฐานบ้านช่อง ต้องจากลูกเมียซุกซ่อนตัวอยู่ตามป่าคองจะหาความสุขสบายแม้แต่น้อยก็ไม่ได้ บางทีหิวข้าวแทบตาย พอจะเปิบข้าวใส่ปากคนก็วิ่งกระหืดกระหอบมาบอกว่าตำรวจมากก็ต้องวิ่งหนีกระเซอะกระเซิงไป ชีวิตของเสื่อก็เหมือนกับคนที่หาชีวิตไม่แล้วนั้นแหละครับ จะประกอบอาชีพอย่างไรก็ไม่ได้ นอกจากปล้นสดมภ์เขากิน มีชีวิตอยู่ด้วยคำสาปแช่งของประชาชนพลเมือง"

คณะพรรคสี่สหาย ต่างมองดูเสื่อด่วนด้วยความเห็นใจ เรือลำปิ่นแจวมาถึงหน้าบ้านนายเต่าแล้ว กัปตันแห้วเหวี่ยงโหลโคลย้อย เขานำเรือเข้าไปจอดเทียบสะพานทำน้ำ ต่อจากนั้นทุกคนก็พากันขึ้นจากเรือเดินเป็นแถวเรียงเดี่ยวตรงไปบ้านนายเต่า

ชาวบ้านแห่งตำบลหนองงูเห่าต่างทราบกันทั่วไปว่า คณะชาวพระนคร
ที่มาพักอยู่บ้านนายเต๋านั้นเป็นพรรคพวกของเสือต่วน บรรดาเจ้าหนุ่มนักเลงทั้งหลายไม่มีใครกล้า
กระเซ้า หรือแสดงการเบ่งกับคณะพรรคสี่สหาย เพราะกลัวจะถูกเสือต่วนยิงทิ้ง

ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น พอดวงตะวันโผล่พ้นผืนนาอันเว้งว่าง คณะพรรคสี่
สหายก็คว่ำปืนลูกซองลงจากเรือนพักของนายเต๋าย้ายหน้าเข้าสู่ทุ่งนาอันเว้งว่างสุดสายตา

"พี่สาว เตรียมค่าน้ำพริกแกงเผ็ดไว้เยอะ ๆ" นิกรบอกกับภรรยานายเต๋
ก่อนที่จะลงจากเรือน "เย็นนี้ช่วยแกงนกปากซ่อมให้ฉันกินทีนะ ฉันจะหานกปากซ่อมมาให้สักห้า
หกสิบตัว"

สี่เสือยืนหยัดอยู่กลางทุ่ง เสือหงวนเหยียบเอาทุ่งเข้าเต็มตีน เด็กลูก
ชวานาคคนหนึ่งลงมาทุ่งไว้ อาเสี่ยทำหน้าที่เหยเกรงเท้าเช็ดกับกอกอหู้้าโคนต้นตาล แล้วบ่นพึมพำ

"ว่า - อยู่กลางทุ่งยังมีงูแล้วยังมีทุ่งเลอะเทอะอีก ไม่รู้ว่าเด็กเปรตที่ไหนมา
ทุ่งไว้"

ทันใดนั้นเองเสียงปืนลูกซองนัดแรกก็ดังกังวานขึ้น

"ตูม"

นิกรยิงนกปากซ่อมตัวหนึ่ง ซึ่งกำลังบินขึ้นจากผืนนา ดร. ดิเรกหัวเราะ
ก้ากเมื่อเห็นนกตัวนั้นบินผ่านหน้าเลยไป

"ฮะ ฮะ แค่นี้ยังคิดก็อย่ายิงอีกเลยเว้ย"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"กันว่าไม่ผิด แต่أيชนกตัวนี้ต้องมีของดีคุ้มกันตัวอย่างแน่นอน อย่าง
เลว ๆ ก็ต้องหลงพ่อสมเด็จวัดระฆัง"

นกปากซ่อมสามสี่ตัวบินมาแต่ไกลแล้วถลาลงบนคันทนาเบื้องหน้าคณะ
พรรคสี่สหาย ดร. ดิเรกยกปืนลูกซองขึ้นประทับแล้วหันมาทางเจ้าแห้ว

"เฮ้ - ไล่่นกที่ไวย้อ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วบุกกลงไปในกอข้าว วิ่งเข้าไปทางนกสามสี่ตัวนั้น

"เอ๊ย - ชู่ววี่"

นกปากซ่อมบินถลาขึ้นจากพื้นดินทันที นายแพทย์หนุ่มกระดิกนิ้วลั่นไก
ฉับพลัน

"ตูม"

นกปากซ่อมทั้ง 4 ตัวหล่นผล็อยลงบนกอข้าวนั่นเอง เจ้าแห้วดีใจกระโดด
ตัวลอยร้องอะอะเอ็ดตะโรลั่น

"เอ้อเฮอ รับประทานแน่ไปเลยรับคุณหมอ"

สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พวกมันมองดูคร.ดิเรกอย่างแปลกใจ อา
เสี้ยกิมหงวนถึงกับยกมือเกาศีรษะเพราะไม่นึกไม่ฝันว่า คร.ดิเรกจะยิงปืนได้แม่นยำเช่นนี้

"อ้อ ไม่เลวไว้มือมอ ดูเหมือนเป็นครั้งแรกในชีวิตของกันที่กันเห็นแกยิง
ปืนลูกซอง ทำไมถึงมือแน่นอย่างนี้วะ"

คร. ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"พูดแล้วว่าคุย กันเคยได้รับประทานเหรียญแม่ปืนจากท่านมหาราช
มาแล้วถึง 3 เหรียญจากการประลองฝีมือยิงปืนสมัครเล่นแห่งราชอาณาจักรอินเดียในปีนั้น ท่าน
มหาราชชาจันทรกุมารถึงกับรับสั่งว่า พระองค์ไม่เคยเห็นใครยิงปืนได้แม่นกว่ากันเคย กันยิงมดงาม
ในระยะ 500 เมตร ไปงเดียวคาที่"

นิกรชักเลื่อมใส

"เอ - เข้าทีไว้มือ สอนกันหน่อยซิวะ โน่น - หมอ นกกระยางบนคันทนา
ข้างหน้าเรานั้น แสดงให้ดูอีกทีเถอะวะ"

คร.ดิเรก ยึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่งนิดหน่อยตามธรรมเนียม มองดูนก
กระยางตัวหนึ่งซึ่งกำลังยืนเบ็งอยู่บนคันทนา นายแพทย์หนุ่มยกปืนขึ้นประทับกระดิกนิ้วเหนียวไก
ทันที

"ตูม"

นกกระยางตัวนั้นบินหนีด้วยความตกใจ คร.ดิเรกรีบหันมาอธิบายให้

นิกรทราบ

"อย่างนี้เรียกว่าทำยิงที่ไม่ถูกต้องตามแบบแผน กันแสดงท่าที่คิดให้แกดู"
เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะก๊าก

"ดู ยิงไม่ถูกต้องจะคุยโม้อีก"

พล, นิกร, กิมหงวนต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน เจ้าแก้วหิวนกปากซ่อม 4
ตัวเดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายแล้วชวอด

"รับประทานเกือบครึ่งหม้อแกงแล้วครับ คุณหมอยิงปืนยังกะจับวาง"

คร. ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

"มันฟลุ๊กไว้มือ ช่างยิงสงเดชไปยั้งงั้นเองบังเอิญมันไปถูกเข้า นก 4 ตัวนี้มัน
ถึงที่ตาย ให้นั้นยิงใหม่ก็คงยิงไม่ถูก"

คณะพรรค 4 สหายพากันเดินต่อไป ลัดคันทนาตัดเข้าหมู่บ้าน ลักครุหนึ่ง
ก็มาถึงละเมาะเล็ก ๆ ติดกับชายทุ่ง นายเต่าบอกว่าตามละเมาะเหล่านี้มีนกเขาชุกชุม บางทีก็มีนก
ระสาตามหนองน้ำเล็ก ๆ 4 สหายช่วยกันสอดสายตามองหานกตามต้นไม้ เดินบุกเข้ามาในบริเวณ
ละเมาะอันกว้างขวาง

หนองงูเห่าเจียบสังัด และวังเวง ได้ยินแต่เสียงลมพัด และนกร้อง แต่نگ
โดยมากเป็นนกกิ้งโครง, สาลิกา และกาเหว่ากระโดดโลดเต้นอยู่ตามต้นมะขามเทศ หรือต้นอ้อย
ขณะพรรค 4 สหายหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงไก่อีรียงทางซุ้มไผ่ป่าเบื้องหน้าโน้น

ดร. ดิเรกยกนิ้วชี้มือขวาตะระริมฝีปากแล้วร้องซี้ด

"เฮ้ - ได้การแล้วพวกเรา" นายแพทย์หนุ่มพูดเสียงกระซิบ "ยังไปปากัน
เถอะวะ ทาเกลือพริกไทยทอดกินวิเศษนัก"

กิมหงวนยกมือขวากันพรรคพวกของเขาไว้ พยักหน้าเรียกเจ้าแห้วให้
ติดตามไป ทั้งสองคนเดินย่องกริบตรงเข้าไปที่บริเวณกอไผ่อันหนาแน่น แล้วเจ้าแห้วก็ชี้มือ
กระซิบกระซาบกับอาเสี้ย

"รับประทานโน้น ๆ อยู่บนกอไผ่ทางขวามือเห็นไหมครับ"

อาเสี้ยมองตามสายตาเจ้าแห้วแล้วพยักหน้า

"เห็นแล้ว" กิมหงวนกระซิบตอบพร้อมกับยกปืนขึ้นประทับ "เอ็งดูให้ดี
ซีอ้ายแห้วตัวผู้ หรือตัวเมียวะ"

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

"รับประทานตั้งแค่นี้จะมองเห็นได้อย่างไรล่ะครับ ไก่อไม่ไข่ม้า หรือว่า
รับประทานจะได้สังเกตได้ไกล ๆ ยิ่งเถอะครับมันขยับจะบินหนีแล้ว"

กิมหงวนเล็งศูนย์ปืนหมายไปยังไก่อตัวนั้น แล้วเหนียวไถยง

"ตูม"

เจ้าแห้วตีปีกพับกระโดดตัวลอย

"ไชโย รับประทานหงิกแตกแล้วครับ"

ไก่อตัวนั้นค่อย ๆ ร่วงลงสู่พื้นดินทันที เจ้าแห้ววิ่งไปเก็บถี้อเดินซู่เข้ามาแต่
ไกล มันถูกปืนไม่ต่ำกว่าห้าหกแห่งตัวเนื้อพรุณไปหมด

"รับประทานไก่อป่าตัวนี้ทั้งอ้วนทั้งพีเชียวครับ รับประทานตัวโตยังกะ
ไก่อบ้าน"

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือกอ้าปากหวอ

"ตายท่า.....นี่มันไก่อขนของเขานี้หว่า เร็ว - เปิดเถอะไว้อ้ายแห้ว
ประเดี้ยวเจ้าของมันเล่นงานเราเย"

พูดขาดคำกระทาศาษาขำใหญ่หน้าตาคุณคั้นอายุกลางคน ๆ หนึ่งก็ปรากฏตัว
ขึ้น เขาถือปืนลูกซองเดินปรีเข้ามาหากิมหงวน เจ้าแห้วแลเห็นเข้าก็เข็นวาบไปหมดทั้งตัว
ความรู้สึกลับอกตัวเองว่าชายผู้นี้ต้องเป็นเจ้าของไก่อแน่นอน

"รับประทานเปิดเถอะครับอาเสี้ย ไล่ตี้นหมาห้อเลย รับประทานเจ้าของ
ไก่อมาแล้ว ถี้อปืนมาชะด้วย"

กิมหงวนสะดุ้งเฮือกพอจะวิ่งหนี กระจาชายผู้นั้นก็ยกปืนขึ้นประทับ
"อย่าหนีนะ หนีละก็พ่อยิงตายห่าเลย"

เสี่ยหงวนกับเจ้าแห้วยืนนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่น ชายผู้นั้นเดินเข้ามาอย่าง
โมโหโทโส เขามองดูอ้ายลายไก่อชนชั้นเยี่ยมของเขาซึ่งนอนตายหงายแก้อยู่บนพื้นดิน แล้วเขาก็ขบ
กรามกรอดจ้องตาเขม็งมองดูอ้ายเสี่ยราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

"ทำไมคุณยังไก่อผม คุณรู้ไหมครับว่านี่คือไก่อชน ราคา 2,000 บาท"
อ้ายเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ

"เราเข้าใจผิดพี่ชาย นึกว่าไก่อป่า แฮะ แฮะ"

เจ้าของไก่อเคঁหน้าเหวอะลั่น

"ไก่อป่าบ้าบออะไรเล่า ที่นี่มันทุ่งนาไม่ใช่ป่าละเมาะเหล่านี้คือหมู่บ้าน
คุณต้องใช้เงินผม 2,000 บาทเดี๋ยวนี้ ม่ายยังงั้นเป็นเห็นดีกัน"

เจ้าแห้วแลเห็น พล, นิกร, กัปคร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พากันเดินเข้า
มาก็มีขวัญ และกำลังใจดีขึ้น เจ้าแห้วมองดูเจ้าของไก่ออย่างเคือง ๆ

"เราจะใช้ให้แกก็ได้ แต่ไม่ใช่ 2,000 บาท อย่าทำแบบปลาตกลำตัวโต
หน่อยเลยนะ เราคนไทยด้วยกันแท้ ๆ อ้าย 2,000 บาทนะมันราคาข้างตัวหนึ่ง 'ไม่ใช่ราคาไก่อ' แล้ว
เจ้าแห้วก็หันมาทางอ้ายเสี่ย "รับประทานจ่ายให้เขาไปยี่จ๊ับพอแล้วครับ"

ชายกลางคนแสบยิ้ม

"ถ้าไม่ได้ 2,000 บาทเป็นฉิบหายแน่ อยากจะลองดีกับผมก็เอา ผม อ้าย
หยดแห่งทุ่งหนองงูเห่าใคร ๆ ก็รู้จัก"

เจ้าแห้วเห็นท่าทางนายหยดเอาจริงก็หันมาร้องตะโกนบอกนิกร

"ผู้กำกับครับ หมู่หงวนยิงเอาไก่อเขาเข้า เขาจะเอา 2,000 บาทครับ"

นิกรก็มลงมองดูตัวเอง เขาสวมกางเกงขายาวสีน้ำตาลสวมเชิ้ตสีขาวรัด
เอวแบบทันสมัย มีอินธนูบ้างทั้งสองข้าง ทำทางราวกับนายตำรวจหน่วยคนหนึ่ง เมื่อเจ้าแห้ววาง
แผนการเบ่งมาเช่นนี้ นายจอมทะเล้นก็ต้องเบ่งรับทันที นิกรยึดหน้าอกขึ้นอย่างสง่า จนกระทั่ง
ตะเข็บเสื้อปริ เขาระชิบบอกคร. ดิเรก กัปพลเบา ๆ

"แกสองคนเป็นนายร้อยผู้ติดตามกัน"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถามขึ้น

"แล้วพ่อล่ะ"

"คุณพ่อต้องแอกเป็นปลัดจังหวัด"

เจ้าคุณขมวดคิ้วขึ้น

"จังหวัดไหนวะ"

"เถอะน่า" นิกรทวาด "จังหวัดไหนก็ได้ ดึงต่างครับไม่ใช่เป็นจริง"

เจ้าคุณป๋อจนี่ก ๆ เดินเคียงคู่กับนิกรตรงเข้ามาหาเสี่ยหงวนกับเจ้าแห้ว และเจ้าของไก่อซึ่งกำลังต่อรองกันอยู่ อาเสี่ยจะให้ร้อยบาทซื้อราคาถู แต่เจ้าแห้วคัดค้านไม่ยอมให้ กิมหงวนจ่ายเงินให้

"อะไรกันวะ หา" นิกรพูดเสียงหนัก ๆ พยายามคิดว่าตนเป็นนายร้อย ตำรวจหญิงชั้นผู้กำกับ

เจ้าแห้วกับเสี่ยหงวนซัดเท้าตรง แล้วเจ้าแห้วก็รายงานอย่างฉาดฉาน "รับประทานผมกับหมู่หงวน มาชุ่มยิงไก่อป่าตามบัญชาของท่านผู้กำกับ ครับ รับประทานหมู่หงวนเข้าใจว่าไก่อชนิดนี้เป็นไก่อป่าก็เลยยิงตาย รับประทานนายหยดเจ้าของ ไก่อจะเอาใช้ 2,000 บาท"

นายจอมทะเล้นพยักหน้ารับทราบ

"เอ - หมู่หงวนนี่ขาดความระมัดระวัง ทำไมไม่ดูเสียให้ดีกว่าก่อนไว้ว่าไก่อ ป่าหรือไก่อบ้าน ไก่อตัวเบ้อเริ่มไม่น่าจะเห็นเป็นไก่อป่าเลย"

นายหยดพูดเสริมขึ้น และเสียงที่พูดอ่อนลงมาก

"แถวนี่มันไม่ใช่ป่านี้ครับจะได้มาเที่ยวยิงไก่อป่า"

นิกรทวาดแว้ด

"ใครถาม"

นายหยดเจ้าของไก่อหน้าถอดสี

"เปล่าครับ"

"เปล่าแล้วเสี่ยพูดทำไม"

คร.ดิเรกซิดเท้าตรงแล้วพูดเสริมขึ้น

"กระผมจับใส่กุญแจมือ แล้วพาตัวไปบางเขนดีไหมครับท่านผู้กำกับ"

นิกรทำปากเบะขึ้น ยกมือกอดอกกลอกนัยน์ตาไปมาเหมือนจิว

"ไม่ได้ ทำอย่างงั้นน่าเกลียด เรื่องนิดหน่อยเท่านั้นพอพวกมันได้" แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าของไก่อ "เอาละ คนของฉันทันใจผิดยิงไก่อของแกตายไปแล้ว แกจะว่ายังไง"

นายหยดหน้าซีดเผือด

"ผมก็ต้องเรียกค่าเสียหายนะซีครับ ไก่อของผมตัวนี้เป็นไก่อชนิดที่เก่งมาก ตั้งแต่ตีมาไม่เคยแพ้ใครเลย ผมจำเป็นต้องขอความกรุณาเรียกเงิน 2,000 บาทเป็นค่าไก่อของผม"

เสี่ยหงวนเดินเข้ามาหานายหยด

"อะ อะ พี่ชาย เอาใบอนุญาตฉบับขีมาดูก่อนเถอะ เรื่องอื่นค่อยพูดกัน"

ท่านผู้กำกับนิกรทำค่อน ยกเท้าเตะกิมหงวนดังพลั๊ก

"นี่แน่ะ เสี่ยนิสัย ข้ายจากจรจรมาอยู่กองปราบพิเศษตั้งนานแล้วยังไม่ ลืมนิสัยเดิม แต่เรียกไปจับขีเสี่ยจริงเชียว เฮ้ - ถามตานี้ดูขีว่ามีใบต่างค้ำหรือเปล่า"

นายหยดสะคั้งโหยง

"ทำไมผมจะต้องมีใบต่างดาวด้วยครับ ในเมื่อผมเป็นคนไทย"

นิกรทำตาเขียว

"คนไทยอะไรกัน หน้าตาแถมเหมือนยิวไม่มีผิด ไก่ตายตัวเดียวเรียก
ค่าเสียหายตั้งสองพันบาท แก่ต้องเป็นชนชาติยิวแน่นอน"

นายหยดถอนหายใจเบา ๆ

"ให้ตายโหงตายท่าเถอะครับ ผมเป็นคนไทยจริง ๆ ตั้งแต่ปู่ทวดผมลงมา
เป็นคนไทยทั้งนั้น ท่านลองถามคนที่หนองงูเห่าดูเถอะครับว่า ผมเป็นใคร ทุกคนรู้จักผมดีทั้งนั้น"

ดร. ดิเรกพูดขึ้นบ้าง

"เอาใบตรวจโรคมารู้ไว้"

นิกรหันมาถลึงตามองดูนายแพทย์หนุ่ม

"เล่นไม่เป็นก็เลย ๆ เอะวะวะ" แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่นายหยดเจ้าของ
ไก่ตัวนั้น "เมื่อก็แก่ว่างงั้นนะ ทุกคนที่หนองงูเห่ารู้จักแกดียังงั้นระะ"

"ครับ ถูกแล้ว"

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

"ฮือ ดีทีเดียว ถ้าเช่นนั้นฉันจับแกไปโรงพักเดี๋ยวนี้"

นายหยดตัวสั่นงันงก

"เอ๊ะ ผมทำผิดอะไรหรือครับ"

นิกรหัวเราะ

"ข้อหนึ่ง แก่หลอกหลวงเจ้าพนักงานให้เข้าใจผิดคิดว่าไก่ชนเป็นไก่ป่า ข้อ
สองได้เถียงเจ้าพนักงานผู้ทำงานตามหน้าที่ ข้อสามมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต ข้อสี่ขู่เชิญจะ
ทำร้ายเจ้าพนักงาน ข้อห้า---" แล้วเขาก็หันมาทางดร. ดิเรก "เอาอย่างไรหว่า"

ดร.ดิเรกพูดยิ้ม ๆ

"ขายยาโดยไม่ใบอนุญาต"

นายหยดทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ พูดเสริมขึ้นทันที

"ถ้ายังงั้นท่านยิงผมทิ้งเสียดีกว่าครับ ตามข้อหาที่ว่านี่นะผมคิดว่าอย่างน้อย
ผมก็ต้องติดคุกไม่ต่ำกว่า 100 ปี"

นิกรตวาดแว้ด

"ไม่ต้องเถียงเจ้าพนักงาน แก่ผิดมาก ขายไก่ซึ่งเป็นเครื่องบริโภคราคาโดยไม่
ปิดราคาแสดงไว้ให้เห็น"

เจ้าของไก่ชนร้องไห้โฮ

"ผมขายเมื่อไหร่ละครับ"

"อ้าว ไม่ขายทำไมแถมเรียกเงินจากหมู่หงวน 2,000 บาทล่ะ ยังจะได้เถียง
เจ้าพนักงานอีก" แล้วนิกรก็หันมาพูดกับพ่อตาของเขาอย่างนอบน้อม "ผมจะจับนายคนนี้ไป
สอบสวนนะครับท่านปลัด"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าแหย ๆ ชอบกล ยกมือขว้างหน้าอกตัวเอง แล้ว
กระซิบถามเบา ๆ

"ข้าเรอะ"

นิกรพยักหน้า ท่านเจ้าคุณวางท่าทางให้สิ่งผายแล้วพูดอย่างเป็นงาน
เป็นการ

"หมอนี้คงไม่มีเจตนาจะทำความผิดหรือก ท่านผู้กำกับอย่าไปเอาเรื่องเอา
ราวเลย จีนจับเอาไปก็จะให้เสียเวลาหากินเปล่า ๆ"

นายหยดเจ้าของไก่อชนมีสีหน้าข่มขื่นขึ้นทันที เดินเข้ามาทูลดัดตัวเอง ๆ
กระพุ่มมือไหว้ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอบน้อม

"เป็นพระคุณหาที่สุดมิได้เสี่ยวครับ ถ้าหากว่าท่านผู้ใหญ่ทุกคนมีความ
เมตตากรุณาแก่ผู้น้อยละก็ ผมคิดว่าประชาชนคงจะมีแต่ความร่มเย็นเป็นสุขโดยทั่วหน้า ขอให้
ท่านมีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ เด็ดครับ ประทานโทษ ท่านคงจะเพ็งย้ายมาอยู่จังหวัดนี้กระมัง
ขอรับ"

เจ้าคุณอมยิ้ม

"ถูกแล้ว ทำไมแสร้งล่ะ"

"ท่านปลัดคนเก๋าหัวไม่ล้านนี่ครับ"

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะกรีน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอ็ดตะโรลั่น

"เฮ้ย จับเอาตัวอ้ายหมอนี้ไปเดี๋ยวนี้"

นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

"ฐานหมิ่นประมาทท่านหรือครับ"

"เออ"

นิกรว่า "ไม่มีกฎหมายอาญาฉบับใดที่บอกว่าพูดว่าหัวล้านเป็นการหมิ่น
ประมาทนี่ครับ แล้วก็นายหยดเขาก็พูดตามความเป็นจริง อย่างนี้จะเรียกว่าหมิ่นประมาทไม่ได้"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แยกเงี้ยว ปรีเข้ามาหานิกร แต่ผู้กำกับก็รีบยกมือไหว้
พลางถอยหลังกรุดก้มลงหยิบศพเจ้าไก่อชนชั้นดีของนายหยดขึ้นมาพิจารณา ดูแล้วหันมาทางเจ้าของ
ไก่อ แสดงบทบาทคุกคามนายหยดต่อไป

"ว่ายังไงนายหยด เรื่องไก่อตัวนี้ ถ้าแจะเอาใช้ 2,000 ก็ไปพูดกันที่
โรงพัก"

นายหยดถอนหายใจเอือกใหญ่ เต็มไปด้วยความรักความเสียดายไก่อชน
ของเขา

"เมื่อมันตายไปแล้วก็ช่างมันเถอะครับ ผมเป็นคนบ้านนอกคอกนา พวก
ท่านเป็นเจ้านาย ถึงอย่างไรผมก็ต้องยอม"

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

"เออ พุดกันง่าย ๆ ยังงี้ก็คิดแล้ว จะได้ไม่ต้องมีเรื่องมีราวยุ่งยาก แล้วก็ไก่อ
ตัวนี้มันตายแล้ว ขอให้มันเอาไปต้มขำกินก็แล้วกัน"

นายหยดทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

"เอาไปเถอะครับ ท่านจะกินมันเข้าไปได้อย่างไรก็เอา เนื้อไก่อชนมัน
เหนียวยังกะอะไรดี"

นิกรหัวเราะส่งไก่อตัวนั้นให้เจ้าแห้ว

"เฮ้ - พลตำรวจแห้ว เอาไก่อนี้ไปที่พักของเรา"

เจ้าแห้วซัดเท้าตรง

"ครับผม รับประทานทางที่ดีขอมะละกอคิบนายหยดไปสักลูกเถอะครับ"

"ทำไมวะ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทาน ถ้าไม่เอาขอมะละกอใส่ลงไปในแกง ผมคิดว่าท่านผู้กำกับ
คงรับประทานไม่ได้แน่ รับประทานเนื้อไก่อชนนะหรือครับมันเหนียวสิ้นคิทีเดียว"

นายจอมทะเล้นอดหัวเราะไม่ได้

"ถ้ายังงั้นโยนทิ้งไป"

เจ้าแห้วโยนไก่อทิ้งตามคำสั่ง ต่อจากนั้นคณะพรรคสี่สหายก็พากันเดิน
รวมกลุ่มไปจากที่นั่น นายหยดตืออกชกหัวตัวเอง ขบเขี้ยวเคี้ยวกรามกรอด

"ฮืม ชาติหน้ามีจริงกูจะอธิษฐานขอให้กูได้เป็นตำรวจมั่ง พ่อจะแบ่งให้
ออกแตกเลย เกิดมาเป็นชาวไร่ชาวนามันเป็นยังงี้แหละ ถูกเขาหลอกอย่างน่าขบขันว่าเป็นกระดุกสัน
หลังของชาติ ฮะ ฮะ โลกหนอโลก โช - อ้ายลายของกู โลกมันไม่ยุติธรรมเลย เจ็บใจนัก"

คณะพรรคสี่สหายกลับมาถึงที่พักในราว 10.00 น.เศษ การยิงนกเข้าวันนี้
ปรากฏว่าดร. ดิเรกยิงนกปากซ่อมได้ 4 ตัว นิกรยิงนกกระจับได้ 1 ตัว เสี่ยวหวานยิงอิแร้งได้ 1 ตัว
แต่ไม่ได้เก็บเอามา เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ่งกึ่งทำได้ 3 ตัว แต่ไม่ได้เก็บเอามาเหมือนกัน พล พัชร
ภรณ์ยิงนกเขาใหญ่ได้ 1 ตัว

กลับมาถึงบ้านพักของนายเต่า คณะพรรคสี่สหายก็นั่งจับกลุ่มสนทนากัน
ที่หน้าระเบียงเรือนนั่นเอง นายเต่ากับภรรยาของเขาไปธุระนอกบ้านยังไม่กลับ คงปล่อยให้
เด็กหญิงตุ่นลูกสาวของเขาคอยปรนนิบัติรับใช้ชาวพระนครคณะนี้

ก่อนที่จะกลับมาถึงบ้านพัก นิกได้แวะไปบ้านนายมากไม่ถึงชั่วโมงก็ตกลงขายที่นาของเขาทั้งหมดในราคาไร่ละพันบาทถ้วน หนึ่งแสนบาทถ้วน และโอนโฉนดกันในวันหยุดสุดสัปดาห์ที่หอทะเบียนที่ดินแห่งจังหวัดสมุทรปราการ

เวลาผ่านไปตามลำดับ พอ 12.00 น. เด็กคู่ลูกสาวของนายเต่าก็ยกสำรับกับข้าวอันเป็นอาหารกลางวันมาเลี้ยงคุณพระศรีสหายตามคำสั่งของพ่อแม่ หลังจากกินกันอิ่มหมีพีมันแล้ว เสือตัวนั้นก็ปรากฏตัวขึ้นที่บ้านของนายเต่าหลานชายของเขา

เจ้าพ่อแห่งบางพลีมาพบกับบริวารของเขาราว 10 คน แต่เขาสั่งให้สมุนของเขาพักอยู่ในสวนหลังบ้าน จอมโจรเดินขึ้นบันไดมาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม เขาแต่งกายแบบชาวนาตามที่เขาเคยแต่งอยู่เสมอ บ่าขวาสะพายท้อมันคู่มือ คุณพระศรีสหายแลเห็นเข้าก็ร้องทักทายเป็นเสียงแซ่ดไปหมด

"สวัสดิ์ครับลุงต่วน สวัสดิ์ครับ"

ขุนโจรยกมือไหว้อย่างนอบน้อมทำให้ทุกคนต้องรีบรับไหว้

"เชิญครับคุณลุง" อาเสี่ยพูดยิ้ม ๆ "พวกเรากำลังนิทาคูณลุงอยู่ที่เดียว"

เสือเต่าหัวเราะตรงเข้ามานั่งร่วมกับสี่สหาย

"ผมว่าจะมาคุยกับคุณแต่เช้าก็กลัวจะไม่พบเพราะได้ข่าวจากทิดเต่าว่า

พวกคุณจะไปยิงนกในทุ่ง เป็นไงครับได้นกมากี่ตัวครับ"

นิกพูดเสียงอ่อย

"ได้มา 5 ตัวเท่านั้นแหละครับคุณลุง โดยมากมันกลับไปตายรังเสียหมดนกที่หนองงูเห่านี่ยิ่งลำบากเหลือเกินเสียลูกปืนไปตั้ง 30 นัด"

เสือตัวนอมยิ้ม

"นั่นนะซีครับ ผมอยู่ทางโรงบ่อนได้ยินเสียงปืนดังตุม ๆ ตลอดเวลา ที่แรกสงสัยว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้น แต่แล้วก็คิดว่าพวกคุณคงจะยิงนกกันเล่น นึกว่าได้นกมาหลายพวงก็จะขอเอาไปปรับประทานสักพวงหนึ่ง"

กิมหงวนยิ้มแหะ ๆ

"เสียใจเหลือเกินครับลุงต่วน มีอยู่พวงเดียวเท่านั้น ทุนจำกัดเสียด้วย เรายังงี้ดีกว่าครับ เย็นนี้ลุงมาทานเหล้าทานข้าวกับพวกผม เพราะพรุ่งนี้เราจะกลับกรุงเทพฯ กันแล้ว นึกว่ามาร่วมสนุกกับพวกหลาน ๆ สักครั้งเถอะครับ"

เสือเต่าขมวดคิ้วขึ้น

"อ้าว ทำไมถึงจะรีบร้อนกลับล่ะครับ ผมอยากให้คุณอยู่นาน ๆ จะได้หาอะไรแปลก ๆ มาให้คุณบ้าง ผมบอกตามตรงครับว่าผมชอบพวกคุณมาก ชาวกรุงเทพฯ โดยมากมักจะดูถูกเหยียดหยามพวกผมซึ่งเป็นชาวนา จะพูดจะจาด้วยก็ไว้ตัวไม่ยอมพูดขอรับขอร้องอย่างนี้ แต่พวกคุณสุภาพอ่อนโยนน่ารักทุกคน ทำให้ผมพอใจมากทีเดียว"

นิกรว่า "คุณลุงมีพระเครื่องรางดี ๆ อยู่มากไม่ใช่หรือครับ ผมได้ข่าวว่า
คุณลุงเหนียวอยู่ยงคงกระพัน เนื้อก็เหนียวจี้ก็เหนียว"

"จริงครับ ผมต้องผูกเสมอ แต่เรื่องหนังเหนียวผมก็ว่าผมพอตัวทีเดียว"
พลเขยิบเข้ามานั่งข้างขุนโจร

"ง่า - ประทานโทษเถอะครับ คุณลุงหายตัวได้ตามที่เขาเล่าลือกันหรือ
เปล่าครับ"

ดาวโจรหัวเราะเสียงกังวานลั่นบ้าน

"คุณหลานชาย มีมนุษย์ที่ไหนในโลกนี้บ้างครับที่หายตัวได้ แต่ว่าเรื่อง
อยู่ยงคงกระพันละก็ถมเถไป"

ดร. ดิเรกยิ้มตาโพลง

"ผมซีคุณลุง ผมนี้แหละครับหายตัวได้"

เสื่อตัวนสะคุ้ง โหง แต่แล้วก็อมยิ้มเพราะคิดว่านายแพทย์หนุ่มพูดเล่น

สนุก ๆ

"ถ้าหากว่าคุณหลานหายตัวได้ละก็ คุณหลานก็เป็นเทวดามาเกิด

ละครับ"

"อ้าว จริง ๆ นะครับคุณลุง ไม่เชื่อคุณลุงลองถามพรรคพวกของผมดูก็ได้
คุณลุงอย่าเข้าใจว่าผมหายตัวได้โดยใช้เวทย์มนต์คาถา ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ครับ ผมหายตัวได้
ด้วยการทำให้ตัวของผมกลายเป็นวัตถุโปร่งแสง ความจริงตัวไม่ได้หายไปไหน แต่อำนาจ
วิทยาศาสตร์ทำให้มองไม่เห็นเรื่องนี้ถ้าจะอธิบายกันละก็ 5 วัน 5 คืนก็ไม่จบ"

คราวนี้เสื่อเต่าทำหน้าชอบกล มองดูหน้าคณะพรรค 4 สหายทีละคน

"คุณหมอดิเรกไม่ได้พูดเล่นดอกหรือครับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อมยิ้ม

"เป็นความจริงนายด่วน ดิเรกมันมีความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์อย่างยอด
เยี่ยมเกินมนุษย์ เคยทำให้พวกฉันล่องหนมาแล้วคือหายตัวได้ นายด่วนเคยดูหนังเรื่องล่องหนหรือ
เปล่าล่ะ"

ชายชรานิ่งนึก

"เคยดูครับ นมนานมาหลายปีแล้วเคยฉายที่วิกิราชาที่ปากน้ำ พระเอกมัน
หายตัวได้ไซ้ไหมครับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้ารับรอง

"นั่นแหละ พวกเราไม่ได้โกหกนายด่วนหรือ ดิเรกทำให้คนหายตัวได้
จริง ๆ ภายในเวลาจำกัด"

นายต่วนไม่เชื่อ แต่ไม่กล้าพูดอะไรนอกจากหัวเราะหึ ๆ กิมหงวนแลเห็น พระเครื่องรางที่คล้องคอขุนโจรพวงเบื้อเริ่มก็จ้องตาเขม็งมองดู

"คุณลุงถ้าจะมีพระดี ๆ หลายองค์"

เสื่อต่วนดึงพวงพระเครื่องรางที่ร้อยโซ่เงินออกมานอกเสื่อ

"มืออยู่ไม่ถืองค์หรือครับ สมเด็จเจ้าพระยา, นางพญา, แร่บางไผ่ นอกนั้นก็เป็นพระธรรมดาที่ในวงการนักเล่นพระไม่สู้จะนิยมกันเท่าใดนัก"

ดร. ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"เหนียวจริง ๆ หรือครับคุณลุง"

"ครับ ถ้าไม่ได้หลวงพ่อกุหลาบนี้คุ้มกันผม ผมก็คงถูกเจ้าพนักงานยิงตาย นานแล้ว เมื่อเดือนก่อนผมถูกบาเร็ดตำในระยาะเผาขนตั้งหลายนัด แต่ก็ไม่เป็นไร คุณหลานอยากลองดูก็ได้ เอาปืนหรือมีดก็ได้ครับ ผมยินดีจะทดลองให้"

นายแพทย์หนุ่มไม่ยอมเชื่อถือในเรื่องนี้ เขามองดูเสื่อต่วนอย่างขบขัน

"ลองได้จริง ๆ หรือคุณลุง ถ้ายังงั้นขอให้ผมยิงคุณลุงสักนัดเป็นยังไง"

เสื่อต่วนพยักหน้า

"เอาครับ ผมจะอมพระในพวงนี้องค์ใดองค์หนึ่งไว้ในปาก แล้วให้คุณหลานยิงผมด้วยปืนพก ถ้าหากยังไม่เข้าคุณหลานจะให้อะไรผม"

ดิเรกเอียงคออมยิ้ม

"ถ้ายังไม่เข้าผมจะขอพระองค์นั้นของคุณลุงไว้ป้องกันตัว และผมจะให้ยาวิเศษคุณลุงหนึ่งเม็ดซึ่งกินเข้าไปแล้วคุณลุงจะหายตัวได้ภายในเวลาครึ่งชั่วโมงเป็นอย่างน้อย ถ้าหากว่าหายตัวไม่ได้จริงละก็ ผมให้คุณลุงยิงผมทิ้งเสียที่นี่เลย"

เสื่อต่วนแปลกใจอย่างยิ่ง

"คุณหลานมียาพิษให้หายตัวได้....."

"ครับ" พูดจบ ดร.ดิเรกก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบขวดยาเล็ก ๆ ขวดหนึ่งออกมาชูด ภายในขวดมียาเม็ดขนาดซันฟาดิอาซินอยู่ห้าหกเม็ด "นี่แหละครับ ยาวิเศษของผม ผมใช้เวลาคิดค้นอยู่ตั้งหลายปี"

จอมโจรเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง คณะพรรคสี่สหายช่วยกันพูดสนับสนุนเล่าเรื่องล่องหนให้ฟัง ในที่สุดเสื่อต่วนก็ค่อย ๆ เลื่อมใสทีละน้อยเมื่อเขาคิดว่า ความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์นั้น ทำให้สิ่งที่เป็นไปไม่ได้เป็นไปได้

"เอาละครับ คุณดิเรก" เสื่อต่วนพูดพลาแะพระเครื่องรางองค์หนึ่งออกมาจากสร้อยเงินแล้วอมใส่ปากไว้ นอกนั้นวางบนเสื่อข้างตัว "คุณหลานมีปืนพกมาใช้หรือเอามายิงผมเถอะ ผมจะอมหลวงพ่อกุหลาบไว้ ถ้ายังไม่เข้าคุณหลานต้องให้ยาหายตัวผม แล้วผมจะให้พระองค์นี้แก่คุณหลานเป็นการแลกเปลี่ยนกัน"

"โอเค คุณลุง" ดร. ดิเรกร้องขึ้นด้วยความดีใจ แล้วลุกขึ้นวิ่งเข้าไปในห้อง สักครูก็ถือปืนพกยาว 9 มม. ออกมา นายแพทย์หนุ่มก้าวลงไปยืนกลางนอกชานแล้วพูดกับเสือเต่า "คุณลุงกล้าให้ผมลองจริง ๆ หรือ ให้ฉันตายเถอะครับ อย่าหาว่าผมดูหมิ่นเลย เรื่องอยู่ยงคงกระพันผม ไมใครจะเลื่อมใสหรือครับ"

จอมโจรยิ้มให้ดร. ดิเรก

"เอา ยิ่งเถอะครับคุณหลาน เข้ามาใกล้ ๆ อีกรักก็ได้ผมอนุญาตครับ จะเลือกยิงตรงไหนก็แล้วแต่คุณ หัวหรือหน้าได้ทั้งนั้น"

ดร. ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

"ผมยิงหน้าแข่งคุณลุงก็แล้วกัน ยิงหน้าอกหรือยิงศีรษะคุณลุง ประเดี๋ยวตามออกมาคุณลุงเกิดตายขึ้นผมก็ติดตะรางฐานฆ่าคนตายเท่านั้น"

เสือตัวนหัวเราะก๊าก

"เอาเถอะครับ ผมตายซีครับดี คุณจะได้มีชื่อเสียงว่าคุณเป็นผู้สังหารผม นอกจากนี้คุณหลานยังจะได้เงินรางวัลจากกรมตำรวจอีก"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พูดเสริมขึ้น

"ยิ่งเอะน่า นายตัวน่ะแกเคยผจญกับกระสุนปืนของตำรวจมามากต่อมากแล้ว ถ้าไม่จริงคงไม่กล้าให้แกยิงหรือ"

เสือตัวนยิ้มให้ดร. ดิเรก

"เอาซีครับคุณหลาน คุณจะได้เห็นอำนาจของพระพุทธรูป"

นายแพทย์หนุ่มเม้มปากแน่น ยกยาว 9 มม. ขึ้นจ้องเล็งศูนย์หมายระดับหน้าอกเจ้าพ่อบางพลี

"ตายนะครับ คุณลุง"

เสือตัวนพยักหน้า

"ครับ ผมยอม"

ดร. ดิเรกตัดสินใจเด็ดขาดเหนียว ไกยิงทันที

"ปัง!"

ขุนโจรหัวเราะลั่น คณะพรรคสี่สหายตื่นเต้นไปตามกัน กระสุนปืนพก 9 มม. หาระคายผิวหนังเสือตัวนไม่ มันถูกหน้าอกเสือเต่าแล้วกระเด็นหัวโหลไป ดร. ดิเรกอ้าปากหาว

"มายก้อด....."

เสือตัวนพูดพลางหัวเราะพลาง

"เป็นยังไงครับ คุณหลาน ถ้าไม่แน่ใจลองอีกสักสองสามนัดสิครับ หลวงพ่อท้ายย่านของผมมองคณีย่าว่าแต่เป็นเลย หอกดาบแหลนหลาวได้ทั้งนั้น เอาซีครับ"

ลองอีกที"

นายแพทย์หนุ่มประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว ราวกับว่าเขาตกอยู่ในท่ามกลางความฝัน ดร. ดิเรกเดินเข้ามาหยุดยืนห่างจากเสื่อเต่าเพียงก้าวเดียวเท่านั้น ยกริ้ววอลเวอร์ขึ้นจ่อหน้าอกขุนโจรในระยะเผาขน แล้วกระดิกนิ้วเหนียว ไกยงปล่อยกระสุนปืนออกจากลำกล้อง

"ปัง!"

เหมือนกับปาฏิหาริย์ เสื่อเต่าไม่สะดุ้งสะเทือนเลย กระสุนปืนถูกหน้าอกอย่างจังแล้วกระเด็นหวือไป

ดร. ดิเรกเก็บปืนพกเข้ากระเป่ากางเกง ทรวดตัวลงนั่งข้างเสื่อเต่าแล้วสวมกอดขุนโจรแน่น จูบซ้ายขวาแสดงความยินดี

"อิท อีส วันเดอะฟูล.....คุณลุงแน่เหลือเกินครับ ขอพระในปากคุณลุงให้ผมเถอะครับ แล้วผมจะให้ยาวิเศษแก่คุณลุงหนึ่งเม็ดไว้ใช้หายตัวในเมื่อคุณลุงเข้าที่อับที่จน"

เสื่อเต่ายิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม คายพระในปากออกมาส่งให้

"นี่ครับ ผมให้คุณหลานไว้ป้องกันตัว" พูดจบเขาก็หยิบพระเครื่องรางพวงเบือเริ่มขึ้นสวมคอไว้ตามเดิม

ท่ามกลางเสียงจ้อกแจ้กจอบแจจของคณะพรรคสี่สหาย ดร.ดิเรกล้วงกระเป่ากางเกงหยิบขวดยาวิเศษของเขาออกมา

"คุณลุงครับ ผมขอรับรองด้วยเกียรติยศว่า ยาวิเศษของผมนี่ถ้าหากว่าคุณลุงกินมันเข้าไป ภายในสองนาทีก่อนร่างของคุณลุงก็จะกลายเป็นวัตถุโปร่งแสงไม่มีใครมองเห็นตัวคุณลุงก็จะกลายเป็นวัตถุโปร่งแสงไม่มีใครมองเห็นตัว คุณลุงต้องเก็บรักษาไว้ให้ดีนะครับ เอาไว้ใช้ในเวลาคับขันจริง ๆ เป็นต้นว่าถูกตำรวจล้อมหมดทางที่หลบหนี" แล้ว ดร. ดิเรกก็เทยาใส่ฝ่ามือของเขาหนึ่งเม็ดส่งให้ขุนโจร

เสื่อเต่าไม่อยากจะเชื่อเลยว่า ยาวิเศษของนายแพทย์หนุ่มผู้นี้จะให้เขาหายตัวได้ เจ้าพ่อบางพลีพิจารณาดูยาเม็ดของดิเรก มันไม่แตกต่างกว่ายาจำพวกซันฟา หรือ แอสไพรินเลย

"ว้า - หายได้แน่หรือครับ"

ดร. ดิเรกชักฉิว ส่งยาวิเศษให้เจ้าแห้วหนึ่งเม็ด

"เฮ้ย แสดงให้ลุงเต่าแกลดูหน่อยเถอะวะ"

เจ้าแห้วอมยิ้ม กินยาวิเศษของดร. ดิเรกทันที ไล่ปากเลียแล้วกลืนอย่างหน้าตาเฉย อาเสี้ยกิมหงวนกล่าวกับขุนโจรเต่า

"ประเดี๋ยวเถอะครับ คุณลุงจะต้องตื่นตื่นที่สุด อ้ายแห้วจะหายตัวให้คุณลุงดูภายในสองสามนาทีนี้"

เสื่อเต่าทำตาปริบ ๆ

"ให้คืนตายเถอะครับ ผมไม่อยากจะเชื่อเลย"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดเสริมขึ้น

"เชื่อเถอะนายต่วน ฉันเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะโกหกนายต่วนเอาอะไรกัน การล่องหนหายตัวด้วยวิชาวิทยาศาสตร์มันเป็นของธรรมดา นายต่วนคอยดูอ้ายแห้วก็แล้วกัน"

ความเงิบสงัดเกิดขึ้นชั่วขณะ ยาวพิเศษของนายแพทย์หนุ่มเริ่มออกฤทธิ์ แล้วซึมซาบไปทั่วร่างกายของเจ้าแห้ว

"โอ๊ะ" ขุนโจรอุทานออกมาดัง ๆ นัยน์ตาเหลือกลานเมื่อแลเห็นเรือนร่างของเจ้าแห้วค่อย ๆ เลือนหายไปทีละน้อย "โอ๊ะ อะไรกันครับนี่ โอ๊ย....ผมงงไปหมดแล้ว ตายห่า.....หายตัวได้จริง ๆ"

คณะพรรคสี่สหายอดหัวเราะไม่ได้ เมื่อแลเห็นเสือเต่ามีกริยาตื่นตื่น เหลือที่จะกล่าว

บัดนี้ ร่างของเจ้าแห้วกลายเป็นวัตถุโปร่งแสงไปแล้ว คงแลเห็นแต่เสื่อทางเกวียนเท้าเท่านั้น

"คุณลุงต่วนครับ" เจ้าแห้วร้องเรียก

เสื่อต่วนยกมือขี้ตา แล้วมองดูเสื่อผ้าของเจ้าแห้ว

"โอ๊ย.....คุณหลานดิเรกของผมิเศษเกินมนุษย์ธรรมดาเสียแล้วละครับ โอ๊ย ผมดีใจเหลือเกิน ยาที่คุณหลานให้ผมผมจะเก็บรักษาไว้ให้เหมือนชีวิตของผมทีเดียว" พุดจบเสื่อต่วนก็หัวเราะ "ชอบกลครับ มันหายไปได้อย่างไรกันน่าอัศจรรย์ใจที่สุด เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพิ่งเคยเห็นเดี๋ยวนี้ ขอให้ผมอีกเม็ดได้ไหมคุณหลาน นึกว่าสงสารผมเถอะครับ"

นายแพทย์หนุ่มสั่งศิรชะ

"เอาแต่เพียงเม็ดเดียวเถอะครับ สองเม็ดผมให้ไม่ได้แน่ นี่เพราะผมรักนับถือคุณลุงเป็นพิเศษครับ ผมจึงตั้งใจให้คุณลุงไปใช้เม็ดหนึ่ง ยาของผมถ้าจะซื้อขายกันแล้ว เม็ดละแสนบาทก็ขายได้"

สายตาของเสื่อต่วนมองดูเจ้าแห้วตลอดเวลา ทั้ง ๆ ที่เห็นแต่เสื่อทางเกวียนและรองเท้า เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ กล่าวกับเจ้าแห้ว

"เฮ้ย - เข้าไปในห้องโถ้ว ไปนอนเสียดีนหนึ่ง ให้คืนร่างเสียก่อนค่อยออกมา แก่ออยู่ในสภาพล่องหนอย่างนี้ใครเห็นเข้าก็จะตกอกตกใจแล้วก็จะเกิดชั๊กความยาวสาว ความยึดกันอีกมาก ไป - ไปนอนเสียดีน"

เจ้าแห้วมยิ้มโดยไม่มีใครมองเห็น

"รับประทานดีเหมือนกันครับ วันนี้รับประทานกระผมเพ็ลลือเหลือเกินได้นอนสักงีบคงจะค่อยยังชั่ว" พุดจบเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นเดินไปในห้อง

เสื่อตัวนตื้นเต้นเหลือที่จะกล่าว แล้วก็นี้ภคภคภูมิตี่เขาได้ยวิเศษไว้หนึ่ง
เม็ด พล พัชรารภรณส์สบตากับขุนโจรเขาก็ตุดขึ้น

"เป็นยังงไรกับคุณลุง"

เจ้าพ่อแห่งทุ่งหนองงูเห่าถอนหายใจเฮือกใหญ่

"มันตื้นเต้นจนบอกไม่ถูกเชียวครับ ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย" แล้วเสื่อเต่า
ก็หันมายื่นมือให้ดร. ดิเรกจับ "คุณเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่งในโลกนี้ ผมนับถือ
เลยครับ"

ดร. ดิเรกแบมือขวาออกมามองดูพระเครื่องรางในมือของเขา

"พระของคุณลุงองค์นี้ ผมจะเก็บไว้ป้องกันตัวผมเอง แต่ก่อนไม่เคย
เลื่อมใสในเรื่องไสยศาสตร์หรือครับ แต่เดี๋ยวนี้ผมเชื่อแล้ว ง่า - ผมจะลองดูบ้างได้ไหมคุณลุง"

"อ้อ - ได้ซีครับ"

ดร. ดิเรกล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบปืนพกคู่มือของเขาออกมาจ่อขมับแล้ว
อมพระไว้ในปาก

"เฮ้ย ๆ ๆ" นิกรร้องลั่น "ตายห่านาดิเรก"

เสื่อตัวน โบกมือ

"ผมรับรองครับ ถ้าคุณหมอเป็นอะไรไป พวกคุณเล่นงานผมเลย ยิ่ง
เถอะครับ"

นายแพทย์หนุ่มกระดิกนิ้วมือเหนียวไกทันที

"ปัง!"

เปล่า....กระสุน 9 มม. หาท่าให้ดร. ดิเรกเจ็บปวดอะไรไม่ ดร. ดิเรกรับ
คายพระออกจากปากใส่มือยกขึ้นไหว้ปูลอก ๆ เก็บใส่กระเป๋าทันที "วิเศษจริงครับ คุณลุงคูชีครับ
ผมขนลุกชูไปหมดเลย พระพุทธคุณศักดิ์สิทธิ์อะไรอย่างนี้"

ทั้งเสื่อตัวน และดร. ดิเรกต่างตื้นเต้นดีใจที่ได้ของรักไว้คนละอย่าง
ต่อจากนั้นคณะพรรคสี่สหายก็สนทนาปราศรัยกับเสื่อตัวนอย่างสนิทสนม

เสื่อหวนกล่าวถามเจ้าพ่อบางพลีเบา ๆ

"คุณลุงมีพระเครื่องรางดี ๆ อย่างนี้ คุณลุงทำไมถึงต้องหลบหนีเจ้า
พนักงานล่ะครับ"

เสื่อตัวนหัวเราะเสียงกร่อย

"ผมไม่มีเจตนาที่จะต่อสู้อะไรหรือทำร้ายเจ้าพนักงานหรือครับ นอกจากจน
ตรอกเข้าจริง ๆ ก็ต้องสู้ ตามธรรมดาสามัญชาตินิยมของมนุษย์ทุก ๆ คน"

เจ้าคุณปัจจนิกพูดเสริมขึ้น

"ฉันอยากจะขอร้องให้นายด่วนเข้ามาพบกับตำรวจเสียดีกว่า นาย
ด่วนนะแก่เฒ่าแล้ว คิดดูเถอะ การมีชีวิตอย่างเสื่อร้ายเช่นนี้ นายด่วนอาจจะถูกตำรวจเขายังตาย
เมื่อไรก็ได้ นอกจากนี้ยังจะลำบากยากเย็นแสนสาหัส ต้องคอยหลบหนีเจ้าพนักงานตลอดเวลา
นอนกลางดิน กินกลางทราย หาความสุขไม่ได้เลย"

เสื่อด่วนยกมือไว้ท่านเจ้าคุณ

"ขอบคุณครับที่ได้ทำหวังดีต่อผม ขอให้ผมใช้เวลาอีกสักเล็กน้อยเถอะ
ครับ ถ้าหากว่าผมทำธุระในเรื่องครอบครัวให้เรียบร้อยดีแล้วผมก็จะพาตัวไปมอบให้ตำรวจทันที"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พยักหน้า

"ดีแล้ว ขอให้เป็นอย่างที่ว่าเถอะ พวกเราจะคอยฟังข่าวนายด่วนจาก
หนังสือพิมพ์"

เจ้าพ่อขุนเหย้มเสร์ ๑ ณะพระคสีสหายช่วยกันพูดสนับสนุนเจ้าคุณปัจ
ฉิม ๑ เพื่อให้เสื่อด่วนเลิกเป็นโจร เสื่อเฒ่าสนทนากับณะพระคสีสหายเกือบสองชั่วโมงก็ลากลับ

ตอนสายวันรุ่งขึ้น ชาวพระนครคณะนี้ก็เดินทางกลับกรุงเทพ ๑ โดยเรือ
ลำปิ่นแจวลำนั้น คณะพระคสีสหายจากหมู่บ้านหนองงูเห่า ท่ามกลางพวกชาวบ้านเกือบร้อยคนที่
พากันมาส่งริมคลองหน้าบ้านนายเต่า ซึ่งเสื่อด่วนกับบริวารของเขายืนรวมกลุ่มอยู่ด้วย

เรือลำปิ่นห่างจากบ้านหลานชายของขุนโจรไปทันที นายเต่าทำหน้าที่
แจวท้าย ภรรยาของเขาแจวหัว คณะพระคสีสหายต่างโบกมือให้เสื่อด่วน และพวกชาวบ้าน
จนกระทั่งเรือลำปิ่นแจวลี้ยวกลับคู้้งน้ำตามแนวคลอง แล้วนิกรก็เอนตัวลงนอน เอาศีรษะหนุนตัว
คร. ดิเรก

จบบริบูรณ์

